

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
122**

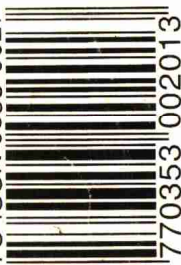
ŠEJN

**CENA
6200 DINARA**
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

UKROĆENA LEPOTICA

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

SEJN

BROJ 122

DŽEK SLEJD

UKROĆENA LEPOTICA

NIŠRO FORUM · OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
ŠEJN
Broj: 122

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
TAMING BEAUTY

Recenzija
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija
Miloš SIMIĆ

Lektor
Svetlana SIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Julijana KARDOŠ-~~BUZOGANJ~~
Iren GALAMBOŠ

Štampa 26. VI 1989.
Tržište 16. VII 1989.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi
Sad, Vojvode Mišića br. 1.

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka
CIRIĆ

Naslov originala: Jack Slade — TAMING BEAUTY

Copyright: 1976. by Towe Publications INC. prema ugovoru sa CIPA
iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukciju ove
knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATN;
Australija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; Nemačka
13 DEM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na de-
vizni račun: Vojvođanska banka, Osnovna banka Novi Sad 05700-030-
219-1089 „Forum“ Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pretplata na
„Šejn“. Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Polu-
jinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine
br. 413-12/79. od 28. II. 1979. godine.

Šejn se namrštitio i stisnuo zube. Tiho je opsovao. Nadao se da će već jednom ugledati svetla tog rudnika u Anakondi na Dier Lodž Kriku još pre nego noć spusti svoja tamna krila iznad ovog predela. Ali, mrak je već skoro čitav sat a u daljini nije video ništa. Samo tiha, mračna noć. Ništa drugo.

Kopita njegovog snažnog konja Bakskina bila su teška. Mulj se lepio za njih.

Kuda se uputio visoki jahač! Jer, već četiri dana topli vetar i ceo predeo između Big Houli Rivera i Dier Lodž Krika ličio je na pravu kaljugu.

Zato je Šejn tako lagano išao napred. Njegov konj kao da više nije imao snage da diže noge iz te kaljuge.

Teško, preteško za Šejna koji je navikao da na svom putu oseti šta život sve može da mu zakuva.

Njegov verni Bakskin kao da je osetio šta Šejn misli. Uporno je koračao napred zastajući samo ponekad kao da je znao da jahača čekaju neke neprilike.

— Put kojim ni pas ne bi krenuo! — reče Šejn glasno. Ali, šta je tu je!

Izgleda da se spremalo nešto davolski opasno!

Šejn je najzad ugledao neku svetlost između drveća! Njegovom oštrom oku to nije promaklo.

Povukao je naglo uzde svoga konja i pogledao napred.

Ništa.

Međutim, učinilo mu se kao da čuje smeh u daljini. Da li se ipak prevario?

Podigao je maramu kojom je bio pokrio svoje lice. Šta to treba da znači! Čudno i neobično da se čuju glasovi u ovoj divljini.

Potapšao je konja po vratu i oprezno ga poterao dalje.

Međutim, ne lezi vraže. Opet kao da je čuo taj prokleti glas. Neko se ipak smeja!

Šejn je već bio stigao do ivice šume. Ovde se već jasno moglo videti da je to vatra.

Već sledećeg trenutka Šejnu je bilo jasno da se ispred njega nalaze ljudi.

Čuo je frktanje konja, a zatim je kriknula neka žena.

Odmah mu je bilo jasno da se tu dešava nešto neobično i da je na pomolu neka opasnost.

Munjevit skok i on je već bio na nogama. Izvadio je „vinčesterku” iz sedla i oprezno krenuo između stabala. Išao je prema mestu gde se nalazila vatra.

Ispred njega se ukazao neki proplanak.

Snežne pahuljice su skrivale vidik ispred njegovih očiju. Ipak, uspeo je da ih rastera rukama i zatim je ugledao nekog jakog čoveka koji mu je bio okrenut leđima.

— Nemoj, Vilsone! — ciknula je žena. Pusti me!

Tog trenutka prasnu pucanj.

Snažni čovek zabaci glavu nazad. Osmehnuo se.

— Pokaži joj kako ti to radiš, Spajk! — riknu on i prede rukom preko svojih upljuvanih usana.

Šejnu nije bilo jasno šta se to dešava pored vatre. Čudna stvar!

Neki muškarac opsovao je gadno.

— Pa sto mu gromova, zar nisi u stanju da je povališ, Džo! — ciknu on ljutito. — Zar nisi primetio da me zamalo nije upucala?

— Svi ćete vi visiti na užetu u Anakondi ako mi bilo šta uradite! — frknu žena besno.

Čovek pored vatre je škrgutao zubima. Ličio je na bika koji želi da sarni sa zemljom svoju žrtvu.

Šejn se polako provlačio između stabala drveća. Uskoro je ugledao tog džina od čoveka koji se nalazio pored vatre.

Krv u žilama skoro mu se sledila kada je ugledao šta se dešava pred njegovim očima.

Dvojica muškaraca držali su ženu koja se žestoko branila. Jedan od njih joj je zavrnuo ruku i prisilio je da legne na zemlju.

Njena plava kosa rasula se preko pocrvenelog lica. Ispod pocpane bluze ukazale se bujne grudi. Lepe, okrugle i krupne. Pravi raj za muško oko.

A onda je došlo ono što se posle toga moralo dogoditi. Jedan od njih dvojice skinuo joj je pantalone i raširio joj noge.

Žena se branila žestoko, ali joj to nije pomoglo.

Šejn je osetio da je krajnje vreme da nešto preduzme. Nije se dugo dvoumio. Izašao je iz senke drveta i odlomio grančicu ispred svoga lica.

Dvojica muškaraca okrenuše munjevito glave prema mestu odakle se čulo krckanje.

I džin u jakni od bivolje kože brzo se okrenuo prema mestu gde se nalazio Šejn. Sevnu varnica iz puščane cevi.

II

Šejn se baci u stranu. Čuo je kako su meci iz puške džinovskog čoveka prohujali iznad njegove glave. Skoro istovremeno iz njegovog revolvra poleteli su meci prema bradatim čudovištima.

Džin od čoveka bio je pogođen. Iz njegove brade curila je krv. Počeo je da se leluja kao slamka na vetru. Pokušao je da puca, ali revolver mu je skliznuo niz noge. Pao je kao klada. Bio je već mrtav čovek.

Dvojica muškaraca koji su držali ženu sada su je pustili. Međutim, onaj koji se nalazio pored glave plavuše bio je davoiski brz na revolveru.

Šejn više nije imao vremena da nanišani. Opalio je nasumice prema njemu. Ipak, metak se zario u telo čoveka.

„Remington” u Šejnovim rukama kao po nekoj komandi okrenuo se brzo prema trećem čoveku koji je pokušavao da se domogne svoga pojasa sa revolverima koji je bio odbacio kako bi mogao da se zavuče između nogu lepe plavuše.

— Ne mrdaj! — riknu Šejn i ustade brzo.

Ali, tog trenutka prolomi se nebo. Prasnu pucanj.

Šejn je ugledao plamen pored tela žene. Ona se već bila dopola uspravila.

Čovek pored nje sa pantalonama skinutim do kolena pružao je ruke prema njoj. Zatim je posrnuo i pao. Šejn je odmah video da ga je plavuša smrtno ranila.

Ustao je.

Sada mu je bilo jasno da su trojica nitkova otputovali na da'eki put bez povratka.

Osetio je mučninu u stomaku. Međutim znao je dobro da nema drugog izbora. Da nije sredio te nitkove oni bi ga izrešetalici mecima kao staru kantu.

Žena je još uvek čučala na zemlji. Spustila je cev revolvera prema tlu. Polako je navlačila pantalone preko svojih kolena. Ustala je i pogledala u Šejna. Zabacila je svoju plavu kosu na leđa

— Naišli ste u pravo vreme, mister — reče ona.

Šejn vrati svoj „remington” u futrolu. Nije ništa odgovorio devojci. Prišao je snažnom čoveku koji je nepomično ležao. Nije bilo sumnje. Džin je izdahnuo.

I ostala dvojica bili su mrtvi.

— Zar prekorevate samog sebe? — upita ona.

Prišla je vatri i uzela dve posude. Napunila ih je vodom i uskoro je u njima proključala voda, a miris kafe kao da ih je osvežio u ovom nezgodnom trenutku.

Pogledala ga je

— Ili bi ih obesili u Anakondi, ili bi pak morali da me ubiju da ne bih svedočila protiv njih — nastavila je žena da govori. Šejnu je bilo jasno da je ona u pravu.

Tek sada ju je zagledao. Podigao je obrve.

Primetio je da ima lepo lice. Obrve su bile blago savijene, ali na krajevima njenih usana kao da je titrao neki podrugljiv osmeh kada je govorila o trojici muškaraca koji su ovde pali. To se Šejnu nije dopalo.

— Kako ste dospeli u društvo tih drumskih razbojnika? — upita on grubim glasom.

— Eto tako. — odvrati ona. — Krenula sam u Anakundu a ta trojica su se u Virdžinija Sitiju ponudili da me prate. Nije mi ni na kraj pameti bilo da će navaliti na mene kao divlje životinje željne mog tela.

Šejnov pogled zaustavio se na pocepanoj bluzi lepe plavuše. Belina njenih grudi kao da ga je omađivala.

— Niste ni rekli kako se zovete — reče ona i osmehnula se. — Ja sam Bela Hardi. Moj brat ima salun u Anakondi.

— Šejn — odgovori visoki iahač.

Podigla je obrve i ponovo se osmehnula.

— Šejn! — reče ona umiljato. — A ima li tu i imena? Bilo

bi mi jako drago kada biste me zvali Bela. Uostalom, vi ste me-
ni spasili život. Ko zna šta bi od mene ostalo da vi niste naišli!

Visoki čovek se osmehnu.

— Svoje ime sam zaboravio, Bela — reče on veselo. — Zo-
vite me Šejn kao što čine i ostali ljudi. Jednostavno, ja sam
Šejn.

Pogledala ga je zamišljeno. Posle nekoliko trenutaka upita-
la ga je tiho:

— Šta da radimo sa ovim mrtvim ljudima?

— Odnećemo ih u Anakundu — odgovori on.

Ona kao da se uplašila.

— Možda će biti nekih neprilika i...

— Nemamo šta da krijemo — prekide je Šejn. — Ti nitkovi
su navalili na tebe i hteli su da te siluju. Kada sam pokušao da
ih sprečim u tome oni su se latili oružja. Tu ni sam šerif ne
može da porekne da je to moguće i da je bilo tako kako sam ja
sada rekao.

Klimnula je glavom i pogledala ga u oči.

— Zašto ste se vi uputili u Anakundu? — upita ona.

Šejnu nije promaklo to da ona đavolski opasno vreba šta
će on da kaže. Slegao je ramenima.

— Šta da kažem — odvrati on. — Čuo sam da u tom mestu
zlatu niče kao pečurke posle kiše. Pričaju da potoci valjaju veli-
ke grumene koji jedva čekaju da ih neko prihvati.

Pogledala ga je. Nije mu dala na znanje da mu ne ve-
ruje. Međutim, nije ništa rekla.

— Idem po svog konja — reče visoki čovek.

Klimnuo je glavom prema njoj i krenuo polako prema šumi.

Njen pogled ga je pratio. Sada je bio skoro siguran da je
ta žena opasna i da mora biti oprezan. Opasna devojka koje se
treba čuvati!

Šejn nije znao zašto, ali ipak nešto mu je bilo sumnjivo. Be-
la nije tako naivna.

Svaka druga žena bi doživela šok da joj se tako nešto de-
si. A Bela Hardi se smeškala kao da se ništa nije dogodilo.

Šejn je odvuкао leševe do drugog kraja proplanka. Pret-
hođno ih je uvio u čebad. Bakskin je stajao pored ostala četiri
konja.

Šejn nije mogao da spava. Nije to bilo zbog hladnoće, ali ni
zbog zene koja se nalazila pored njega. Nešto mu se stalno vrz-
malo po glavi da mu preti neka opasnost i da mora biti jako
oprezan.

Bakskin je tiho zarezao. To je opomenulo Šejna.

I ostali konji su se uznemirili.

Šejn je skočio i ispravio se.

Žena pored njega se pokrenula. Video je jasno njeno lice.
Oči su joj bile otvorene.

Vatra se skoro bila ugasila.

Šejn je zastao i oslušnua.

— Šta je tim konjima? — upita Bela Hardi tiho.

Šejn nije ništa odgovorio. Bacio je grane u vatru.

Za trenutak se Šejnu učinilo da između stabala nešto po-
vremeno svetli.

Bakskin je rzao i pokušavao da se oslobodi kula kojim je

bio vezan za drvo. I ostali konji su frktali i udarali kopitama kao da im vatra gori pod nogama.

Šejnu je odmah bilo jasno da nešto nije u redu. Zgrabio je „vinčesterku” i uperio cev tamo gde se pored njegovog konja pojavila neka senka.

„Vinčesterka” se oglasila.

Senka nestade.

Šejn je video da je ustrelio vuka.

Žena pored njega je ciknula. Međutim, sada nije bilo vremena da joj pokloni pažnju. Tamo pored mrtvih tela nalazilo se bar šest ili više vukova koji su se ustremili da rastrgnu upucane.

„Vinčesterka” se ponov ogłosi. Nekoliko pucnjeva jedan za drugim i neki vukovi padoše u travu. Ostali hitro pobegoše u šumu.

Bela Hardi nasloni svoju lepu glavu na Šejna.

— Zaboga, vukovi! — reče ona.

Šejn je sada prvi put primetio strah u njenim očima. Pre toga kada su oni divlji momci pokušali da je siluju u njenim očima nije bilo straha.

Visoki čovek nije ništa odgovorio. Odvojio se od nje i mu-njevito podigao „vinčesterku”.

Pucao je odmah. Ciljao je na dve svetle tačke između drveća.

Čuo se urlik.

Na sve strane počele su da krckaju grančice. Konji su rzali i vukli svoje kaiševe.

Bakskin je strigao ušima. Međutim, Šejn je po njemu odmah video da su vukovi pobjegli.

Polako je prišao mestu gde su se nalazili upucani ljudi. Tu pored njih ležala su tri ubijena vuka. Bili su dobro uhranjeni. U ovo doba godine oni nisu gladni. Jer, vrlo brzo bi ove krvoločne životinje skočile na bespomoćna tela upucanih.

Šejn je povukao tela ubijenih malo dalje prema drveću. Krajčkom oka posmatrao je plavokosu Belu Hardi.

Stajala je pored vatre. U njenoj desnoj ruci nalazio se mali revolver kojim je ubila Spajka Vilsona.

Visoki čovek više nije imao drugog izbora nego da oslušne i osvrne se unaokolo. Vratio se kod vatre i stavio nekoliko novih grančica na nju. Bio je siguran da se vukovi više neće pojaviti.

Bela Hardi je teško disala.

Odjednom se našla pored Šejna.

Osetio je svež miris njene kose, a topli dah njenih usana zaustavio se na njegovom vratu. Njene čvrste, krupne grudi završile su negde na njegovim rukama i kao da su se poigravale sa njegovim usnulim osećajima. Ipak, nije bilo tako. Šejn je morao biti oprezan.

— Šejne, ja se bojim — šaputala je ona. — Možda vukovi nisu odmakli tako daleko. — Zagrlila ga je.

Već sledećeg trenutka njene vrele usne dodirnule su njegovo neobrijano lice. Vrele, vlažne usne lepe plavuše. Može li čovek da poželi nešto bolje u ovoj divljini?

Šejn je odmah osetio šta ona želi. Možda je opasnost i podstiče da se seti kreveta!

Njena donja usna je drhtala. Izgleda da je bila razočarana što Šejn tako hladno odgovara na njen zagrljaj.

Počela je da njiše kukovima. Istovremeno je njen jezik tražio put između njegovih usana.

Vreme kao da je stalo.

Šta da se radi! Ona mu se nudi, ali Šejn je ipak oprezan.

Odjednom je sve bilo rešeno. Ona se povukla i oslobodila ga svog zagrljaja.

Šejn je primetio neki čudan sjaj u njenim očima.

— Od čega si ti građen, Šejne? — upita ona tiho. — Od drveta, od gvožđa ili pak od nečeg trećeg?

Visoki čovek se osmehnu. Odmahnuo je glavom.

— Sve u svoje vreme, Bela — reče on mirno. — Zaboravljaš one mrtve koji tamo dole leže. Neću dozvoliti da nas vukovi ponovo iznenade.

Namrštila se.

— Misliš da ta čudovišta mogu ponovo da se pojave? — upita ona.

On je slegao ramenima.

— Ako su gladni mogu napasti i konje — odgovori Šejn kroz zube. — Moramo stalno održavati vatru. To će ih plašiti i neće se više usuditi da dođu ovamo.

Bela je klimnula glavom. Sela je pored vatre, a Šejn je prebacio čebe preko njenih ramena.

— Ti ćeš leći ovde — reče on. — Ja ću čuvati stražu. Razumeš!

— Ali, ja sada više ne mogu da spavam, Šejne. Koliko je sada sati?

— Kroz tri sata će svanuti — reče on. — Ne brini, ja sam na straži i čuvaću te.

— Ne spava mi se, Šejne.

Šejn odmahnu rukom.

— Tri sata nije dugo vreme — reče on tiho. — Pojavio se sunce i mi ćemo jahati dalje. Anakonda nije više daleko od nas. Možda ćemo jahati još oko pet milja.

Ona klimnu glavom. Gledala je zbunjeno u visokog čoveka.

*

Bela Hardi je ponovo zaspala. Šejn je stamo gledao u pravcu gde su se nalazili konji. Znao je da će ga oni opomenuti ako se vukovi budu vratili.

Jedan konj je zarzao.

Šejn je skočio kao da mu je neko podmetnuo vatru ispod nogu. Prodrmao je glavu. Ništa nije primetio unakolo. Ni traga ni glasa od vukova.

Pomilovao je pogledom uspavanu plavušu.

Učula mu je na neko mače koje je savilo svoje šape i spavalo.

Šejn se sagnuo i dodirnuo je. Možda će lepa plavuša da mu dozvoli da oseti miris njenog tela i...

Ona se protekla. U snu. Vatra kao da je prekinula njegove želje. Suknula je visoko.

Međutim, to što je nameravao da uradi ipak nije bilo tako lako.

Šejn je to dobro znao. Da, pred njim je bio tvrd zalogaj. Njegov konj frknu. Znači, nešto nije bilo kako treba. Istog trenutka čuo je neko neobično krckanje iza sebe. Grančice, pomisli on.

Imao je još samo toliko vremena da se okrene i oslušne. To mu nije mnogo pomoglo. Jer, istog trenutka prasnua je pucanj i noćna tišina kao da je izgubila svoj mir.

Šejn je jasno video pušcanu cev i vatru koja je iz nje bljunula.

Plamen ispred njega suknu uvis. Šejn zgrabi „vinčesterku”.

Koga da gađa! Ispred njega nije bilo nikoga.

Žena koja je ležala pored njega sada se uspravila. Kriknula je uplašeno. Sigurno je pomislila da su se vukovi ponovo pojavili.

Ali, ne lezi vraže. Između stabala drveća Šejn je ugledao da se kreću neke senke.

Nije hteo da puca, jer mu je bilo jasno da je prvi metak bio samo opomena.

Između dva drveta pojavio se neki čovek.

Šejn se namrštio. Nije verovao svojim očima. Bio je to snažan vitako čovek u crnom odelu sa cilindrom na glavi. U desnoj ruci držao je revolver.

Šejn podiže cev „vinčesterke” prema njemu.

Bela Hardi je kriknula. Šejn se trgao. Bacio se nazad.

Samo krajičkom oka ugledao je plamen, a zatim je njegov šešir odleteo kao da ga je orkan odneo.

Pao je na zemlju kao klada. U očima mrak. Kada se osvestio video je da se u njegovim rukama više ne nalazi „vinčesterka”.

Neka velika senka ga je pokrila. Kao u snu je raspoznao neku senku. Bradato lice sa iskrivljenim zubima.

— Nemoj, Laki! — ciknu Bela Hardi.

Bradonja kao da se pokolebao.

Šejn je iskoristio kolebanje i uspravio se. U njegovoj glavi je zujalo kao u košnici.

Bela Hardi je stajala pored njega i držala ga za ruku.

Mada je bio u teškom stanju njegovom oku nije promaklo da su njene rasne grudi bile raj za oči. To su primetili i ostali ljudi, jer njena bluza je bila pocepana i sada ništa nije smetalo da se vidi šta se iza nje krije.

Šejn se podigao i nekako stao na noge. Pokušao je da uhvati dršku svoga „remingtona”. Ali, istovremeno je shvatio da je bio opkoljen sa svih strana. Bar šestorica mračnih tipova đavolski opasno su uperili svoje poglede u njega.

Čovek u crnom odelu prišao je polako ženi i povukao je dalje od Šejna.

— Obuci nešto. Bela! — huknu on. — Zaboga, pa kako to izgledaš? Hej, Laki, donesi uže. Obesićemo ovog nitkova.

Bela Hardi istrže ljutito svoju ruku iz velike šape čoveka sa cilindrom.

— Zašto nisi najpre saslušao šta se ovde dogodilo, Džol

— viknu ona besno. — Zar si toliko lud da nisi primetio trojicu ubijenih, ljudi koji tamo leže na ledini? To su bili tipovi koji su hteli da me siluju. Šejn se slučajno pojavio ovde i sprečio da se to dogodi. Dilan, Hajnes i Vilson su odmah pucali na njega. Šejn nije imao drugog izbora. Morao je da se bori za svoj život i upucao je tu trojicu drznika. Spasao me je od velikih muka. Džo, Ko zna šta bi se dogodilo da on nije naišao. Možda bih bila na onom svetlu ili ostala ovde, unakažena ili zauvek odstranjena iz života kao neka odbačena krpa.

Na proplanku je sada bilo tiho. Niko nije progovorio ni reč.

Šejn je uzdignutih obrva posmatrao namrštena lica muškaraca koji su mu se đavolski opasno približili sa revolverima uperenim u njegove grudi. Učinilo mu se da bradonja širokih ramena ima nameru da svakog momenta pritisne obarač na pušci i da Šejna zauvek pošalje na onaj svet.

Čovek sa cilindrom je klimnuo glavom prema njemu i mahnuo rukom prema mrtvim ljudima. Imao je usko lice. Bilo je očigledno da mu nije prijalo ono što je čuo od te plave lepotice Bele Hardi. Još jednom se namrštio.

Za trenutak je zavladala tišina. Niko se nije pokrenuo. Muškarci su gledali u bradatog čoveka i čekali šta će on kazati.

— To ste vi — zareža najzad čovek širokih ramena. — On je njih upucaao. Prosto da čovek ne veruje. Mora da je jako brz, vešt. Ili je pak iskoristio momenat kada su ti ljudi spavali i hladnokrvno ih upucaao.

Bela Hardi frknu besno.

— Moja kugla nalazi se u Vilsonovom telu! Shvatite već jednom da su ti nitkovi hteli da me siluju. Pitam se kako si mogao da se družiš sa tim ljudima, Džo!

Bradonja se vratio do vatre.

— Bak Dilan je bio prokleta brz na revolveru — izusti on najzad. — Mister, ti mu sigurno nisi dao šansu da se s tobom obračuna, zar ne?

Šejn protrlja rukom čelo.

— Istina je tu — odvrati on hladno. — On je prvi pucacao.

— To je laž! — huknu bradonja.

— A, zašto ti, debeljko, ne bi oprobao sreću protiv mene? — upita Šejn mirno. — Moj revolver ima neobičnu narav da je jako brz i da gađa jako precizno.

Umešao se čovek sa cilindrom.

— Zaveži, Laki — reče on. — Ako Bela kaže da je tako onda je to tako i bilo. Ona nema razloga da laže. Znam Vilsona. On je bio obična svinja. Verovatno je nagovorio ostale da...

— Oni bi me sigurno ubili kako ne bi imali svedoka, Džo! — ciknu žena. — Ja sam sasvim sigurna u to.

Čovek sa cilindrom klimnu glavom. Polako i odmereno.

Šejnu nije promaklo da on ima iste oči kao i Bela Hardi. Uostalom, ličili su jedno na drugo. Izgleda da su bili brat i sestra.

Bela je prekinula Šejnova razmišljanja i dvoumljenje o tome ko je ona, a ko on.

— To je moj brat Džozef Hardi — reče ona i osmehnu se. — Zovemo ga Džo. A, kako si se ti odjednom pojavio baš ovde?

Džozef Hardi koga su intimni prijatelji zvali Džo razvukao je usne u osmeh.

— Neko je video tebe i one koji su te pratili — odvratila je ona. — Trebalo je da se pojaviš u Anakondi pre nego što padne noć. A od tebe ni traga ni glasa. Kada se već približila ponoć, a ti nisi došla ja sam krenuo sa svojim ljudima.

On je uporno gledao u Šejna.

— Izgleda da stvarno moram da vam zahvalim, mister — rekao je on. — Vi ste čovek koji je spasio moju sestru da ne doživi nešto užasno. Imate obezbeđeno mesto, sobu u mom salunu.

Šejn nije odgovorio ništa.

Džozef Hardi se okrenuo na drugu stranu. Naredio je svojim ljudima da mrtve ljude smeste na konje.

Visoki Šejn je navukao svoj šešir na glavu i privezao ga maramom, jer je bilo jako hladno.

Bela i Džo Hardi nisu to uradili. Očigledno da im zima nije tako mnogo smetala kao Šejnu.

Jedan od trojice muškaraca je kriknuo. Naišao je na mrtva tela vukova. Bilo ih je tri.

Šejn je saznao od momaka pored sebe da se za jednog ustreljenog vuka u Anakondi plaća deset dolara. Ipak, odbio je ponudu da ih vuče sa sobom. Međutim, čovek koji je pronašao te upucane životinje nije bio istog mišljenja kao Šejn. Dok su ostali jahači žurili prema Anakondi on je užurbano skidao krzno sa krvoločnih zveri.

Bela Hardi je jahala pored Šejna. Na njenom lepom licu pojavio se osmeh. Možda zato što se nadala da će se naći u istoj kući gde će biti i Šejn.

Šejnu su se Hardijevi ljudi učinili sumnjivim. Šta da misli o njima?

Nije znao tačno šta sve u Anakondi treba da uradi. Znao je samo to da je prilikom provale u jedan magacin u tvrđavi Fort Misuli bilo ubijeno četiri vojnika.

U Anakondi je trebalo da se sastane sa jednim posrednikom Sedme brigade koji će mu objasniti o čemu se radi.

Šejn se nadao da će mu taj čovek pomoći da reši zagonetku opasnosti koja se nadvila nad Anakandom.

Noge su ga bolele i bio je siguran da će sneg i dalje padati.

Visoki čovek je pozeleo da sve brzo prođe i da se ponovo nađe na putu prema toplim južnim krajevima

Nikada nije voleo zimu. Nikada.

Ponekad je pomišljao i na to da svojim generalima ili majorima koji ga šalju u ovako opasne akcije kaže da mu u oktobru izdaju naloge da ide samo na jug.

Stigli su u grad rano ujutru. Ljudi su već koračali pločnikom. Vecina njih je bila obučena u tople kapute sa krznenim kapama na glavi.

Konjska kopita teško su se dizala iz mulja na ulici. Neki čovek je psovao zato što su mu se kola zaglavila u blatu.

Anakonda se skoro ni po čemu nije razlikovala od ostalih rudnika u kojima se nalazilo zlato. Sejn je video slične u Kaliforniji, Koloradu, Arizoni, Nevadi, Montani. Kuće skoro iste. Sagrađene od dasaka i podešene da odole zimi i hladnoći.

Sejnu nije promaklo to da ga ostali jahači gledaju popreko. To svakako nije smeo da potceni!

Učinilo mu se da Džozef Hardi nije bio baš omiljen među njima. Ipak, nije bio siguran u to.

Dolina u kojoj se nalazila Anakonda širila se prema zapadu. Kroz grad je tekao jedan uzan potok. Na nekim mestima kuće su bile izgrađene skoro na samoj obali potoka.

Prema plavom nebu dizao se sivkasti dim iz odžaka i cevi peći. Negde se oglasila sirena. Verovatno je zvala radnike da pođu u rudnička okna.

Šejn pogleda desno.

Ugledao je nekog čoveka na terasi jedne kuće. Na sebi je imao elegantnu i skupocenu kućnu haljinu. Na glavi ništa. Šejn je primetio i to da taj čovek ima uske, dobro doterane brkove.

Za trenutak je pažljivo zagledao Šejna a zatim se između njegovih usana pojavio dugački cigarilo.

Iza stakla na prozoru gde je sedeo tajanstveni čovek bilo je napisano belim slovima „MALKOM MEK DOVEL, ADVOKAT”.

Šejn je primetio da je Džozef Hardi počeo da briše čelo rukama. Očigledno je bio uznemiren. Zato se okrenuo na drugu stranu i njegov pogled se zaustavio na plavokosoj Bili Hardi. Hteo je da pokaže da ga taj Mek Dovel nimalo ne interesuje.

Ipak u tom grmu je ležao zec. Malkolm Mek Dovel je bio posrednik, pripadnik Sedme brigade, i Šejn je baš njemu trebalo da se obrati u Anakondi.

Bela Hardi pokazala je rukom na levu stranu ulice.

— To je Džozefov salun — reče ona ponosno.

Zaista, ta kuća je bila velika i prostrana. Nešto što bi zapalo za oko svakom prolazniku.

Šejn je procenio da sama fasada ima oko trideset jardi u dužini. Kuća je bila dvospratna. Šejn je mislio da je to samo fasada, ali je ubrzo primetio da se iza prozora na gornjem spratu nalaze sobe.

S leve strane velike kuće visili su fenjeri. Crveno svetlo je već bilo blede. Na jednom prozoru na prvom spratu pojavila se neka oskudno odevena crnokosa devojka.

Ispred saluna grupa jahača je skrenula u neki uski prolaz. Šejn je uspeo da vidi natpis „Salun kod obešenog”.

Osetio je da ga svi ljudi posmatraju. A osim toga kao da

je nešto pretilo da se sruči na grad. Ipak, bilo je nekako tiho. Samo je nešto potmulo bubnjalo u Šejnovim ušima. Na glavnoj ulici nalazilo se dosta ljudi koji su mirno koračali.

Dvorište Saluna „Kod obešenog” bilo je prostrano. Sigurno je salun bio jedna od prvih zgrada u gradu i posednik je sebi obezbedio veliki prostor. Unaokolo su se nalazili krovovi drvenih zgrada koji su kao kakva ograda štitili veliku zgradu.

Džozef Hardi je sjahao ispred jedne otvorene gvozdene kapije.

Neki crnac izašao je iz jednog tamnog hodnika i prihvatio uzde njegovog konja. Ostali jahači, a i Bela, prepustili su uzde svojih konja crncu.

Šejn je sjahao. Hteo je da odvede kojna u štalu.

Bela Hardi uhvatila ga je za ruku.

— To će uraditi Linkoln, Šejne — reče ona. — Pođi sa mnom. Pokazaću ti gde se nalazi tvoja soba. A zatim ću ti pripremiti toplo kupatilo.

Šejn se osmehnulo.

— Kupanje prihvatom, Bela — reče on. — Bilo bi mi drago da se ti o njemu pobrineš. Međutim, o mom konju ću se ja lično postarati da bude smešten. Nezgodan je i jako teško se navikava na ljude koje ne poznaje.

Pogledala ga je zamišljeno. Zatim je klimnula glavom i okrenula se na drugu stranu.

Njen brat i ostali muškarci su baš tog trenutka stigli do zadnjih vrata saluna. Ušli su unutra.

Crnac se mučio s konjima. Uostalom, bilo je deset životinja.

Džozef Hardi je izgleda bio ravnodušan prema trojici upucanih muškaraca koji su bili privezani u sedlima konja.

Šejn je uveo Bakskina u jedan od praznih boksova.

Štala je bila prostrana i u njoj je moglo da se smesti više od dvadeset konja.

Šejn je pomogao crncu da smesti konje.

Linkoln mahnu glavom.

— To je moj posao, ser — reče on.

Šejn se namršti. Pokazao je rukom u pravcu gde su se nalazila tri konja u čijim sedlima su visila tela mrtvih ljudi.

— A šta ćeš uraditi s njima, Linkolne? — upita on.

Crnac odmahnu rukom.

— Doteraću kola mister Ešlija — objasni on. — Taj čovek će se pobrinuti da ta trojica nađu svoj mir na brdu čizama.

— Da li u takvim slučajevima treba nešto kazati šerifu? — upita Šejn.

Crno Linkolnovo lice je ostalo mirno.

— Mister Hardi će to srediti, ser — odvrati on.

Šejnu je bilo jasno da je crnac tvrd orah i da teško progovara kad su u pitanju stvari o kojima treba ćutati. Zavrtao je ruku u svoj džep, izvadio jedan srebrni dolar i dobio ga Linkolnu.

Crnac ga je uhvatio. Za trenutak je oklevao, a zatim se čuo njegov glas.

— Ovo ne treba da mi dajete, ser. To je uračunato u cenu vaše sobe u salunu.

— Pa zar ne možeš da potrošiš to malo novca? — upita Šejn.

Crnac klimnu glavom.

— Mogu — odvrati on brzo. — I znam kako ću, mister. Šejn mahnu rukom.

— Onda nemoj da se ustručavaš, prijatelju — reče on promuklim glasom. — Nemoj ga toliko vrteti u ruci. Stavi ga u džep i nikom ništa.

Šejn je krenuo prema izlazu. Kada je stigao do kapije ipak se okrenuo i doviknuo crncu.

— Hej, prijatelju! Čuvaj Bakskina. Čuvaj se i ti jer on hoće da ujede. Budi oprezan!

Linkoln se iscerio. Mahnuo je prijateljski Šejnu.

Šejn se osmehnu. Ponekad je dovoljna samo sitnica da se stekne prijatelj, pomisli on.

*

Topla voda kao da je probudila život u Šejnovim udovima. Umora više nije bilo. Kakav doživljaj! Bela Hardi mu je dodavala toplu vodu.

Nalazio se u velikoj kupaonici hotela. Burad za kupanje bila su odvojena lanenim platnom.

Ponekad je Šejn čuo korake.

„Remington” je ostavio pored sebe na stolici. Zlu ne trebalo, neka bude tu uz njega. Tu je na naslonu stolice bio čist veš.

Bela mu je prethodno pomogla da raspakuje svoju torbu koja je visila na sedlu. Ona se pobrinula i o tome da njegova odeća bude odnesena u vešernicu i da je dobije čistu još istog dana.

U ovo rano jutro u sobi za kupanje nije bilo nikoga. Šejnu je to i odgovaralo. Niko ga nije poznavao u ovom gradu, osim Dilana, Hajnesa i Vilsona. Njih je smatrao prijateljima koji su znali ko je poslao na onaj svet trojicu nitkova.

Začuli su se tihi koraci.

Šejn spusti desnu ruku pored bureta za kupanje kako bi svakog trenutka mogao da zgrabi revolver.

Beli čaršavi se raširiše. Pojavilo se lice neke crnokose žene. Smeškala se.

— Kako bi bilo da vam malo pravim društvo, visoki? — upita ona vragolasto.

Šejn klimnu glavom. Tek posle nekoliko trenutaka prepoznao je ženu koja se bila nagnula preko prozora kada je dolazio.

— Mogla bi da mi nasapunjaš leđa, srce — reče on blagim glasom i osmehnu se.

Odmah je ušla unutra.

Šejnu se dopala na prvi pogled. Pogotovu kada je raspkopčala svoju laku kućnu haljinu. Ispod nje nije bilo ništa. Grudi joj nisu bile velike, ali su bile čvrste.

Jednostavno je pustila da njena kućna haljina padne na

pod i obišla oko bureta. Šejn je osetio kako mu srce ubrzano kuca. Pogled na bujni trougao između njenih bedra i zatalasane grudi kao da mu je odneo pamet. Sve mu se na njoj dopalo.

Osetio je njene male ruke na svojim ledima. Polako je počela da masira njegov vrat vrhovima prstiju. A onda su njene ruke klizile sve niže i niže. Sve do stomaka.

Njene grudi su se naslonile na njegova leđa. Kakav dođir, pomisli Šejn. Uzdahnuo je.

Šejn baci cigaretu iz usta. Hteo je da uhvati devojkicu za ruke i da je povuče u bure.

Međutim, tog trenutka je morao da pogleda na drugu stranu. Neko kao da je ušao u prostoriju.

Ugledao je ljutito lice Bele Hardi. Nije gledala u njega nego u devojkicu iza njega.

— Napolje! — ciknu ona.

— Ja sam ga pitala, mis Bela — odgovori devojkica tiho.

— To je tačno — potvrdio je Šejn. — Bilo mi je dosadno i obradovao sam se da se nađem u društvu jedne tako prijatne devojkice.

Bela Hardi nije odgovorila ništa. Njene usne su se stegle, a iz njenih očiju sevale su munje.

Devojkica je brzo zgrabila svoju kućnu haljinu i bacila je preko sebe. Prošla je pored Bele Hardi brzo, kao da je sam davo lično goni.

Prošlo je dosta vremena dok se Bela smirila. Zatim je prišla buretu. Ipak, bila je još uvek ljuta.

— Zašto mi nisi kazao da ti je dosadno u buretu? — ciknu ona.

Šejn odmahnu rukom.

— Pomislio sam da je iza tebe jedna užasna noć, Bela — reče on. Znao je da je to loš izgovor, ali i da je kazao nešto drugo ne bi bilo ubedljivo. Njemu je samom to bilo jasno.

Bela Hardi je teško disala. Pred njenim očima kao da se pojavila neka sivkasta magla. Izgleda da nije znala kako da počne. Ali, htela je da objasni Šejnu da je i ona imala nameru da uradi s njim isto to što je i crnokosa devojkica htela.

Šejn pruži ruke i podiže se iz bureta.

Beline oči su kao omađijane gledale u njegovo mišićavo telo. Prešla je rukom preko čela i počela ubrzano da diše. Nije mogla da sakrije uzdah kada je njen pogled skliznuo niže.

— Šejne! — prošaputa ona.

Njene ruke klizile su preko njegove mokre kože.

On je raskopčao njenu bluzu i otkopčao kaiš koji joj je držao pantalone.

Nije se branila. Pomogla mu je da skine sve sa nje. Zagrlila ga je.

Šejn je podiže uvis kao da nije žena nego neko lagano perce golubice. Spustio ju je u bure pored sebe.

Bilo je dosta usko za dvoje. Ali...

Bela je dahtala. Okrenula se i uhvatila Šejna za ruke. Privukla ih je svojim grudima. Ljubili su se vatreno.

Ona je počela da drhti. Podigla je ruke i milovala Šejnovu mokru glavu.

I njega su zaneli njeni pokreti i vatreni poljupci. Naslonila se na njega i onda su se njihova tela spojila.

— Kakav si ti to čovek! — šaputala je ona. — Nikad u životu nisam pomislila da mogu doživeti nešto tako lepo kao ovo s tobom.

Njene vlažne usne žurile su da se zaustave na Šejnovim usnama. Bila je očarana. Više kao da nije znala gde se nalazi.

IV

Šejn je obišao Anakundu i video šta se ovde dešava. Od Bele Hardi je saznao da oko tri hiljade ljudi živi u barakama za kopače zlata koje su sagrađene na brzinu. Preko dana tih tragača za zlatom ima više.

Šejn nije video Džozefa Hardija, čak ni kada je predveče ušao u salun „Kod obešenog” i popio dva viskija.

Ona mala crnokosa devojka nalazila se tu. Međutim, nije mu se ni osmehnula. Izgleda da se bojala Bele Hardi.

Šejn je izašao iz saluna kada su u njega navalili da ulaze ljudi raznih boja. Izgleda da Džozef Hardi zgrće silne dolare samo na taj način. Uostalom, to je bio jedini salun u Anakondi koji nešto vredi. Šejn je posetio i ostale salune u mestu. Bili su jadni, sa trošnim nameštajem i stolicama koje se ljuljaju kao mladi jasenovi na vetru.

Prekoputa Džozefovog saluna nalazila se šerifova kancelarija. Bila je to uzana zgrada sa malim prozorima koji su bili osigurani rešetkama. Očigledno niko u ovom gradu ne bi dao nijedan cent da se napravi pristojna zgrada za šerifa.

Oko zgrade su preko celog dana tumarali, lenčarili i muvali se mnogi muškarci.

Šerif nije video Šejna. Nije pitao ni Belu ni nikog drugog šta taj čovek traži u ovom gradu. Izgleda da mu nije bio sumnjiv ili ga to nije ni interesovalo.

Te večeri Šejn je nameravao da potraži Malkolma Mek Dovela, čoveka za vezu Sedme brigade. Od njega je trebalo da sazna šta se ovde u gradu dešava.

Negde pre mraka u grad je stigla četa ljudi na konjima.

Ljudi su se uzbudili u gradu. Šejn je čuo da se govori nešto o linču.

Vojnici su se ulogorili na pogodnom mestu. Poručnik koji je vodio vojnike uputio se prema šerifovoj kancelariji i kada je stigao snažno je zakucao pesnicom na vrata.

Sada su sa svih strana pohrlili ljudi.

Šejn je iskoristio taj trenutak da se povuče. Bacio je pogled prema salunu.

Džozef Hardi bio je izašao kroz jedna uzana vrata koja su se nalazila između saluna i burdelja. Laki Džojner, bradat čovek širokih ramena i nekoliko drugih muškaraca nalazili su se pored njega.

Šejn se trgao kada je ugledao nekog visokog, stasitog čo-

veka koji je izašao iz burdelja i prišao Džozefu Hardiju. Taj čovek imao je kukast nos. Zvao se Teks Tajgert.

Tog revolveraša Šejn nije poznavao lično. Međutim, to lice sa kukastim nosom je video na poternicama na kojima se traže zločinci. Tajgert je prilikom jedne pucnjave pre dve godine ubio četiri čoveka i nekoliko meseci su ga tražili kao ubicu. Tek kada su svedoci kasnije izmenili svoje iskaze i rekli da je Tajgert bio napadnut, poternica je povučena. Svima je bilo jasno da je revolveraš prisilio svedoke na takvu izjavu. Ali, ostalo je tako kako jeste.

Tajgert je ostao slobodan čovek i niko od predstavnika zakona ga više nije gonio.

Šejn se povukao nazad u senku jedne nastrešnice. Džozef Hardi razgovarao je sa Tajgertom. Ostali ljudi gledali su ljutito u njih. Izgledalo je kao da žele ovu dvojicu da zgrabe i odvedu ih do šerifove kancelarije pa da im poručnik uzme revolvere.

Niko nije primetio Šejna. Nekoliko kopača zlata prošlo je pored njega.

Posle nekoliko minuta on se našao ispred Malkolma Mek Dovela.

Pre nego što je hteo da kuca vrata su se otvorila. Šejn je ugledao neku tamnu senku u hodniku. Za svaki slučaj stavio je ruku na dršku revolvera.

— Hajde, ulazite! — čuo se neki grubi glas.

Šejn je ušao u tamni hodnik. Vrata su se zatvorila za njim. Osetio je na svojoj mišici ruku koja ga je povelala kroz hodnik.

— Mek Dovel? — upita on promuklim glasom.

— A ko bi, do đavola, bio drugi! — zareža čovek.

Mek Dovel je izgleda bio loše raspoložen.

Ponovo se zatvoriše jedna vrata. Šejn sada nije video skoro ništa.

Odjednom se upali šibica. Mali plamen osvetlio je lice nekog vitkog čoveka. Šejn ga je odmah prepoznao. Bio je to čovek koji je stajao ispred vrata kada je on dojahao u grad sa Džozefom Hardijem i njegovim ljudima.

Tanka gornja usna Mek Dovela je podrhtavala. Advokat je bio nervozan.

— Da li vas je neko video kada ste došli kod mene? — upita Mek Dovel pošto je upalio petrolejsku lampu.

— Šejn odmahnu glavom.

— Mislim da nije — odvrati on. — Čekao sam dugo dok nije pao mrak i tek tada sam došao ovamo. Većina pogleda ljudi bila je uperena prema šerifovoj kancelariji. Jedna četa vojnika došla je u grad i poručnik je sada kod maršala.

— To sam video — promrmlja Mek Dovel. Pokazao je rukom prema mestu gde se nalazila stolica.

Šejn je seo. Nije odbio čašicu viskija koju mu je Mek Dovel ponudio. Nekako mu se učinilo da Mek Dovel pomalo sumnja u njega. Advokat je krajičkom oka posmatrao Šejna.

— Zovete se Šejn, zar ne? — upita on. Kada je Šejn potvrdno klimnuo glavom, on je pružio ruku. — Pokažite mi pismo koje vam je dao Karter.

Šejn je izvadio pismo iz svoje jakne i pružio ga Mek Dovelu. Ono je bilo adresirano na Šejna, a potpis je bio takav kao da ga je poslao neki njegov prijatelj.

Mek Dovel klimnu glavom. Njegovo lice se razvedrilo.

— Morate me razumeti što sam sumnjao, Šejne — reče on. — Kada sam vas jutros video da jašete sa Hardijevim ljudima pomislio sam da ste neki od njegovih revolveraša.

Šejn podiže obrve.

— Možda Hardi ima neke veze sa poslom koji ja ovde treba da obavim, zar ne? — upita on.

— Bojim se da je tako — potvrdi Mek Dovel — mada nema dokaza da Hardi stoji iza tog prijavog posla u Anakondi.

— Ja mislim na napad na magacin u tvrđavi Fort Misula — odvrati Šejn iznenađeno.

— Da, Ali, to je u vezi sa svim zločinima koji se čine ovde u Anakondi. Pretpostavljam da to sve čini jedna banda.

— Zar vojnici onda nisu krenuli u poteru za banditima?

— Jesu, naravno. Međutim, jak vetar ih je prinudio da se vrate u Fort Misulu. A onda je došao drugi vetar koji je za nekoliko časova otopio sav sneg i izbrisao sve tragove. Kola na kojima su banditi odneli namirnice, oružje i opremu nestala su bez traga i glasa. Armija je pretražila sve kuće u Anakondi uključujući i Hardijevu. Pretražena je temeljno i prodavnica Teksa Tajgerta.

— Znači, Tajgert ovde ima svoju prodavnicu? — upita Šejn iznenađeno.

— Da, ima. Trguje svim i svačim što se prodati može. Poručnik Henri Lamar bio je mišljenja da su neke stvari u njegovom dućanu iz Fort Misule. Ali je Tajgert dokazao papirima da je tu robu kupio u Fort Bentonu i poručnik je morao da mu se izвинi.

— Kakve dokaze imate za mene? — reče Šejn mrzovoljno. — Odakle da počnem kada nemam nikakvog oslonca?

— Ima jedna polazna tačka koja bi mogla da posluži kao oslonac — reče Mek Dovel.

— Onda mi kažite šta je to.

— Melvin Preston — odvrati advokat.

Šejn je zbunjeno gledao u advokata. To ime mu nije bilo ništa govorilo.

— Ko je taj čovek?

— To je vaš kolega — promrmlja advokat. — Javio ovde kod mene pre pet dana. On pokušava da smrši ko Teksu Tajgertu. Tvrdio je da je to po službenom nalogu. Više mi od toga nije odao, čak ni onda kada sam ga za to pitao. Samo me je molio da prenesem dalje ako mu se nešto desi.

— I da li se nešto desilo?

— Jeste. Bar tako se može reći. Pre dva dana Prestona su uhapsili poručnik Lamar i šerif Bird. Lamar veruje da je Preston učestvovao u napadu na magacin Fort Misule. Jedan od Lamarovih ljudi tvrdi da je pogodio jednog od bandita i ranio njegovog konja. Preston ima ožiljak od rane na levoj strani tela. I njegov konj je imao krvavu ranu pozadi.

Najzad, našli su i metak u njegovom sedlu koji je očigledno poticao iz puške vojnika. Čak i ja ne sumnjam u to da je Preston učestvovao u napadu. Izgleda da je stvarno učestvovao.

— Šta iz toga zaključujete, Mek Dovele?

Pretpostavljam da se priključio Tajgertovoj bandi da Tajgert ne bi posumnjao u njega.

Šejn klimnu glavom.

— Sada je on u gadnom sosu! — frknu on. — Čuo sam da neki ljudi govore o linčovanju.

Mek Dovel sleže ramenima.

— Šerif Bird je tvrd orah. Zabarikadirao se u svojoj zgradi. Međutim, ja mislim da se on više boji Tajgertove bande nego linča. Tajgert je poznat po tome da nikad svoje ljude ne ostavlja na cedilu. To što je poručnik Lamar došao u Anakundu može samo jedno da znači. On će Prestona odvesti u Fort Misulu.

— Kada bih mogao da razgovaram sa Prestonom, to ne bi bilo loše — promrmlja Šejn.

Mek Dovel klimnu glavom.

— Baš to je glavna stvar, Šejne. Morate da pronađete način da razgovarate sa Prestonom. Izgleda da je Preston nešto rekao zbog čega je uhapšen. Jer, ako je on učestvovao u napadu sasvim je sigurno da zna ko su i ostali banditi koji su učestvovali. Ako to saznate, onda će za vas i poručnika Lamara biti dečja igra da ih pohvatate i Anakundu oslobodite te đavolske bande.

— Možda je Preston već otkrio da Lamar i Bird igraju istu igru — promumla Šejn.

Mek Dovel odmahnu glavom.

— Ima tu nečega što ja ne razumem. Razgovarao sam sa Birdom. Preston je dosad ćutao. Možda želi da se vrati u bandu kako bi saznao još više. A postoji i mogućnost da on ne veruje ni šerifu ni poručniku.

— Postoji li i mogućnost da maršal Bird i poručnik Lamar imaju neke tajne veze sa banditima?

— Ne! — odgovori advokat odlučno. — Za Birda mogu da stavim ruku u vatru da to ne bi učinio. A vi, Šejne, sigurno ste se mogli odmah uveriti da ja uvek sumnjam i ne nasedam jeftinim trikovima. Ne verujem da je i Lamar mogao da se upusti u neku takvu avanturu. On potiče iz jedne imućne porodice i može da dobije sve što mu duša želi. Koliko sam ja saznao, on će uskoro biti gazda jednog dela porodičnog imanja i nema nikakvog razloga da pokuša da se obogati zločinom.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Vidite li neki put kako bih ja mogao da se približim Prestonu i razgovaram s njim? — upita on.

— Ne u Anakondi! — odvrati advokat odlučno. — Nатовarićete sebi na vrat Tajgertove bandite. Morate sačekati da poručnik Lamar odvede Prestona u Fort Misulu.

— A šta ako Tajgert pokuša to da spreči?

Mek Dovel odmahnu glavom.

— On se neće usuditi da napadne tako veliku grupu vojnika.

Šejn je ustao. Oslušnuo je da li se napolju nešto čuje. Uurlanje gomile dopiralo je do njegovih ušiju.

I Mek Dovel je slušao. Advokat se trgao kada je odjeknula detonacija. Kuće kao da su zadrhtale u glavnoj ulici grada.

Šejn se sagnuo i probio se do glavne ulice. Prethodno ga je Malkolm Mek Dovel izveo kroz zadnja vrata. Sam advokat je izgleda izašao kroz glavna vrata koja vode na glavnu ulicu, jer ga je Šejn primetio iz jednog mračnog prolaza.

Galama ljudi bila je zaglušujuća.

Šejn je bacio pogled preko ulice na salun „Kod obešenog“.

Džozef Hardi stajao je još uvek tamo sa svojim ljudima. Elegantni čovek bio je prekrstio ruke na grudima. Njegov cilindar je bio malo nakrivljen. Usne su mu se bile razvukle u osmeh, jer mu je očigledno godilo što se okupila masa koja je želela linčovanje.

Sa osvetljenih prozora burdelja virile su glave devojaka. Šejn je odmah primetio onu crnokosu među njima.

Međutim, nije bilo vreme za to. Nešto drugo je privuklo njegovu pažnju.

Šest kopača zlata pokušavali su da razbiju vrata šerifove kancelarije rudarskim kolicima i da prodru unutra.

Puklo je neko prozorsko okno. Oglašise se pucnji iz pušaka. Ličilo je to na vatromet u noćnoj tmuni. Meci su nasumce pogađali fasade zgrada.

Šejn je video da su kopači zlata ustuknuli.

Za trenutak je prestalo urlanje. Ljudi kao da su pomislili na to da ovo nije baš najpametnije što mogu uraditi.

— Sledećeg puta ću vas sve pohapsiti! — začuo se glas iz maršalove kancelarije.

— Šta ovo sve treba da znači, Birde? — riknu neko kao bik. — Taj čovek pripada bandi koja nas mesecima iskorišćava! Osim toga on je u Fort Misuli ubio četvoricu vojnika. Zašto ti štitiš jednog takvog zločinca? Mi nemamo nameru da čekamo dve godine dok sudija donese odluku koliko će taj čovek stajati iza brave. A osim toga polovina će mu biti oproštena. Tog nitkova treba obesiti i to odmah!

Ljudi su vikali u znak odobravanja.

Šejn im je prišao bliže. Među ostalima primetio je Malkolma Mek Dovelu. On je iz prikrajka posmatrao šta se događa. Gledao je negde na suprotnu stranu ulice. Šejn je pogledao baš tamo.

Teks Tajgert stajao je na jednoj terasi. U uglu njegovih usana nalazila se upaljena cigara. Dim je pravio krugove iznad njegovog šešira. Bio je hladan kao stena. Očigledno, Melvin Preston nije odao ništa. Sigurno poručniku i šerifu nije rekao što bi bilo opasno po njega i ostale.

Pojavili su se vojnici. Krenuli su prema maršalovoj kan-

celariji. Neki narednik im je izdao komandu da cevi svojih pušaka upere prema ljudima koji su se okupili ispred šerifove zgrade.

— Vatra! — komandovao je on.

Odjeknuše pucnji. Zrna poleteše iznad glava ljudi.

Neki kopači zlata izgubiše hrabrost. Zar da žrtvuju svoj život zbog nekog ubice!

Ostali su zastali. Neki bradati, stameni kopač zlata pokušao je da nagovori svoje drugove da ponovo uzmu kolica i probiju bedem. Ipak, niko ga nije poslušao.

Vrata maršalove kancelarije su se odjednom otvorila. Poručnik je izašao napolje.

— Raziđite se svojim kućama, ljudi! — viknu on. — Preston je optužen da je ubio četiri vojnika. Zbog toga će visiti na užetu u Fort Misuli!

— Da li je odao ko su ostali iz Anakonda-bande? — riknu bradati kopač zlata.

— Ne — odvrati poručnik. — On ćuti.

— Prepustite ga nama, poručniče! — ciknu neki drugi čovek. — Garantujemo vam da će za pola sata ta ptičica propevati i da će kazati sve.

Poručnik odmahnu glavom.

— Šerif Bird i ja to ne možemo dozvoliti! — viknu on ljutito. — Tako je, ljudi. Savetujem vam da budete razumni i da krenete svojim kućama. Ako želite da napadi u Anakondi prestanu onda morate da budete složni i da pomognete maršalu Birdu. On ne može da se nađe istovremeno na svakom mestu.

Kopači zlata ispred šerifovog ureda su začutili i pognuli glave.

Ni onaj bradati nije rekao više ništa.

Šejn je bacio pogled ponovo prema šerifovom uredu na suprotnoj strani. Lice Džesa Birda nije mogao da vidi jer se nalazio u senci. Nosilac zvezde na grudima sada se okrenuo i sa poručnikom se vratio natrag u kancelariju.

Vojnici su prišli bliže i odgurnuli kopače zlata ustranu. Većina ljudi se okrenula na drugu stranu i povukla se. Bio je već mrak kada su ugašene poslednje baklje. Sada je ostala još oskudna svetlost fenjera ispod pojedinih nadstrešnica. Samo je salun „Kod obešenog” bio osvetljen.

Šejn je video da je Džozef Hardi sa svojim ljudima ušao u salun.

Teks Tajgert se nije micao sa mesta na kome je stajao. Bio se naslonio na jedan stub i tu je i ostao. Kopači zlata su se mrštili kad su prolazili pored njega ali to njemu nije smetalo.

Malkolm Mek Dovel je izašao iz ulaza pomoćne zgrade. I on je posmatrao Tajgerta. Jednog trenutka Šejnu se učinilo da će se Mek Dovel okrenuti i vratiti u svoju kuću. Ipak, advokat je krenuo prema maršalovoj kancelariji.

Svetlost je sada prodirala kroz pokrivene prozore šerifove kancelarije. Poručnik je okrenuo glavu na drugu stranu kada je ugledao Mek Dovela.

Šejn je sada ugledao kako se pojavljuje šerif. Ispred se-

be je gurao nekog okovanog čoveka. Zatvorenik nije nosio šešir. Njegova plava kosa bila je razbarušena.

Visoki Šejn ni jednog trenutka nije ispuštao iz vida Teksa Tajgerta dok je prilazio kancelariji.

Revolveraš je uporno gledao zatvorenika. Izgleda da je tajno klimnuo glavom! Bar se Šejnu učinilo tako. A onda se Tajgert okrenuo i udaljio se sa mesta na kome se nalazio. Njegove čizme su zveckale. Dve kuće dalje, otvoriše se jedna vrata i Tajgert nestade iza njih.

Poručnik je razgovarao nešto tiho sa narednikom. Ubrzo posle toga vojnici su se povukli nazad. Šejn je čuo rzanje konja. Vojnici su doveli svoje konje na glavnu ulicu. Bilo je očigledno da poručnik Lamar ima nameru da preko noći jaše.

Šejnu je bilo hladno.

Iznenada je primetio da ga zatvorenik posmatra.

Preston je imao mladalačko lice. Nije mogao imati više od dvadeset godina. Mora da je bio dobar čovek, jer Sedma brigada uzima za svoje zadatke samo iskusne, prekaljene lisce.

Šejn je mučio svoju glavu time kako da stigne do Prestona i da razgovara s njim.

Međutim, Lamar više neće pustiti tog momka ni za trenutak. To je Šejnu odmah bilo jasno. Nije mu, izgleda, preostalo ništa drugo nego da sutra odjaše u Fort Misulu i da tamo dobije dozvolu od komandanta tvrđave da razgovara sa zatvorenikom pre nego što ga likvidiraju.

U vazduhu je visilo još samo pitanje šta će Teks Tajgert preduzeti. Ako je taj revolveraš stvarno bio šef bande, kako je Malkom Mek Dovel pretpostavljao, onda je sigurno računao s tim da će Preston mnogo toga odati pre nego što mu stave uže oko vrata i pošalju ga na onaj svet.

Konji su dovedeni ispred maršalove kancelarije. Jedan vojnik dodao je poručniku debelu jaknu i krznenu kapu. Šerif Bird skinuo je lisice Prestonu kako bi ovaj mogao da obuče jaknu.

Šejn se okrenuo na drugu stranu. Imao je nameru da ode u salun „Kod obešenog”.

Pogledao je prozore saluna s prednje strane na prvom spratu. Tamo se nalazila njegova soba. Bela Hardi je rekla da će noć provesti s njim. Međutim, ovog trenutka osetio je da nema želju da je uzme u naručje. Njegove misli bile su zaokupljene sudbinom Melvina Prestona. Pitao se kako je Preston uspeo da se ubaci u bandu. Zašto se posle njegovog hapšenja nije poverio šerifu a i predstavnicima armije?

Šejnu je bilo jasno da od razmišljanja neće imati mnogo koristi. Mora sačekati dok ga odvedu u Fort Misulu i da tamo s njim razgovara u četiri oka.

Jednom nogom bio je već kročio na kaljav put kada je ugledao senku na krovu saluna.

Njegova ruka nasloni se munjevito na dršku revolvera.

Ipak, pre nego što je uspeo da „remington” izvadi iz futrole gore je već sevnuo plamen iz cevi oružja. Zatim je odjeknuo prasak pucnja.

Šejn je pucao u mesto gde je primetio plamen. Zatim se okrenuo natrag. Čuo je kako poručnik Lamar psuje i izdaje naređenja.

Maršal Džes Bird držao je na rukama posrnulog zatvorenika, a Malkolm Mek Dovel je pritrčao da mu pomogne.

Šejn je potrčao preko ulice. Znao je da se na drugoj strani saluna nalaze pomoćne stepenice koje vode do krova. Preskakao je po nekoliko stepenica i ubrzo se našao gore. Prevrnuo se sa revolverom u ruci spreman da munjevito usmeri opasne kugle u tajanstvenog napadača.

Ali, ništa! Senke više nije bilo.

Šejn se uspravi i pride mestu gde je podmukli strelac morao da leži. Sagnuo se. Tu je bila puška. Uzeo ju je u ruke.

Ono što je video pogodilo ga je kao grom iz vedra neba. To je bila njegova sopstvena „vinčesterka”!

Šta to sada treba da znači? Izgleda da je neko ušao u njegovu hotelsku sobu i uzeo njegovu pušku! A to bi moglo da znači da je onaj tajanstveni pucač sa krova bio jedan od Hardijevih ljudi.

Šejn je čuo korake na stepenicama i okrenuo glavu.

Serif Džes Bird popeo se na krov. U njegovim rukama nalazio se revolver i on je uperio vrh cevi u Šejna.

Šejn je sačekao dok je maršal prišao.

Bird pokaza rukom pušku koju je Šejn držao u levoj ruci.

— Je li to, oružje iz koga se pucalo? — upita on piskavim glasom.

— Jeste, maršale — odvrati Šejn. — To je moja puška. Neko mora da ju je uzeo iz moje sobe.

Serif ga je pogledao s nepoverenjem.

— Niste videli onoga ko je pucao? — upita on.

— Ne.

— Pođite dole sa mnom! — reče Bird grubim glasom. Hoću da saznam ko ste vi i zašto se mešate u ovu stvar.

Šejn je prošao pored maršala i krenuo uskim stepenicama dole. Koračali su polako.

Ispred šerifove kancelarije Mek Dovel je klečao na koljenima pored zatvorenika.

Šejnu nije bio važan Bird koji nije mogao tako brzo da ide kao on. Brzo je prešao ulicu.

Klekao je pored Mek Dovela.

Zatvorenik je imao široko otvorene oči. Njegova krznena jakna je bila raskopčana. Odmah se moglo primetiti da je zrno podmuklog ubice pogodilo levu stranu njegovih grudi. Krv je još uvek tekla iz malog otvora.

Prestonove usne su se micale.

Mek Dovel se sagao i oslušnuo kucanje srca ranjenog čoveka koji je već izdisao. Preston je očigledno krenuo na put sa koga nema povratka. Mek Dovel je sklopio njegove oči.

— Da li je još nešto rekao. Mek Dovele? — upita poručnik Lamar tužnim glasom.

Advokat je odmahnuo glavom.

— Nije više imao snage da nešto kaže, poručniče — pro-

mrmolja on. Okrenuo se, pogledao u Šejna i krenuo teškim koracima sa mesta gde je nepomično ležao čovek koga je znao.

Maršal Bird je gurnuo Šejna kroz otvorena vrata svoje kancelarije.

— Povedite ga sa sobom u Fort Misulu, Lamare — reče on poručniku. — Ja ću se ovde postarati da se ubijeni čovek pristojno sahrani. To što su ga upucali može da uznemiri ljude.

Bird klimnu glavom. Naredio je naredniku da mrtvog čoveka vežu u sedlo jednog konja kako bi ga poneli sa sobom.

Bird je pošao za Šejnom u svoju kancelariju.

Šejn mu se predstavio. Rekao mu je da ne zna šta se ovde dešava. Kazao mu je da je video vatru iz usta cevi i pohitao da se popne na krov saluna da bi otkrio podmuklog strelca. Kako je taj ubica uspeo da se domogne njegove puške i upotrebio je za ubistvo tog čoveka, to za njega ostaje tajna koju još treba da razreši. Zašto je baš njega odabrao da mu uzme pušku, taj podmukli ubica, da bi upucao Prestona.

Bird je pomislio da bi najbolje od svega bilo da uhapsi Šejna. Međutim, za to nije stvarno imao dokaza. Sem, da posumnja u to što je Šejn rekao.

— Možete ići! — frknu šerif. — Al', nemojte da odete iz Anakonde pre nego što vam ja to dozvolim. Razumeli ste, zar ne?

Šejn je hteo da mu šerif vrati „vinčesterku”.

— Puška ostaje ovde — reče maršal. — Vi, ako želite, možete nabaviti neku novu.

Šejn nije hteo da se svađa.

Okrenuo se i izašao iz kancelarije.

*

Niko više nije stajao na glavnoj ulici. Međutim, Šejn je imao osećaj da ga neko posmatra. Odustao je od namere da potraži Malkoma Mek Dovela. Po njegovom pogledu je zaključio da advokat ima nešto da mu kaže. Ipak, nije smeo suviše da se interesuje za Prestonovu smrt jer bi u tom slučaju i njemu zapretila opasnost.

Ušao je u salon na prednja vrata.

Zapahnuo ga je topli vazduh zasićen duvanom i mirisom viskija. Džozef Hardi i njegovi ljudi bili su jedini gosti. Bila je skoro ponoć. U normalnim prilikama u to doba salon je bio obično prepun, a naročito je u burdelju tada bilo gužve. Bela Hardi mu je ispričala da je uvek u to vreme u salunu bilo najviše ljudi. Izgleda da je smrt bandita pokvarila dobro raspoloženje ljudi iz Anakonde.

Bradati Laki Džojner odmerio je Šejna liutitim pogledom kada je visoki čovek prišao šanku i poručio viski od čelavog konobara.

I ostali ljudi koji su sedeli za jednim okruglim stolom izgleda da nisu bili prijateljski raspoloženi prema njemu. Sam

Hardi držao je u rukama špil karata, mešao ih i pravio se kao da ne vidi Šejna.

Kada je Šejn podigao svoju čašu sa viskijem prišao mu je Džojner.

U očima ostalih ljudi Šejn je primetio da čekaju šta će se dogoditi.

Dok je naručivao viski za sebe obratio se Šejnu.

— Zar je tebi neki hobi da se mešaš u stvari koje te se ne tiču? — zareža bradat čovek i unese se Šejnu u lice.

Šejn sleže ramenima.

— Ne podnosim nitkove koji ženu uzimaju na silu u svoje naručje i primoravaju je da im se prepusti bez svoje volje, da se oni slade njenim oblinama, Džojnere — reče Šejn mirno. — A isto tako su mi odvratni i ljudi koji čekaju u zasedi i pucaju na čoveka koji ni u snu nije sanjao da će neki pokvarenjak uperiti revolver u njegove grudi negde sa krova. Na žalost, nije mi uspeo da stignem do tog pasjega sina i da ga pogodim. Možda ti znaš ko je to, Džojnere?

Džojner razvuče lice i namršti se. Njegova glava se okrenula prema stolu za kojim je sedeo Džozef Hardi.

Vlasnik saluna se sada okrenuo. Ipak, nije rekao ništa. Za bradatog Džojnera to je značilo da Šejna ščepa za gušu i da mu pokaže ko je gazda u ovoj kući.

— Znači, ti želiš da se obračunaš sa mnom, Šejne? — frknu on besno.

Šejn je mirno odmahnuo rukom i pokazao šankeru da mu još jednom napuni čašu.

— Hej, pa ja razgovaram s tobom! — riknu Džojner.

— Ali, ja ne želim da razgovaram s tobom — odvrati Šejn brzo. Već mu je bilo jasno da ne može izbeći okršaj sa Džojnerom.

Džozef Hardi je ćutke pristao na to.

Da li je Hardi nešto posumnjao? Da li je Mek Dovel bio u pravu kada mu je rekao da Hardi igra odlučujuću ulogu u bandi koja vlada Anakondom? Ili mu se pak nije dopalo to što je Šejn imao hrabrosti da se upusti u intimne odnose sa njegovom sestrom?

Čuo je kako Džojner teško diše. Momak širokih ramena podigao je snažne pesnice uvis i ispružio ih prema Šejnu.

— Hoću da ti zapušim usta, Šejne! Verovatno zauvek! — riknu Džojner.

— To ti ne bih savetovao, Džojnere — odvrati Šejn. — Nemaš još mnogo zuba u glavi. Izgubićeš i to malo što ti je preostalo u vilici.

Džojner udahnu vazduh. Njegova desna ruka podigla se visoko. Namrštio se kao zlo vreme. Bio je sreman da po svaku cenu smrvi svog protivnika.

Šejn je ipak ostao Šejn. Nije dozvolio da ga bradonja iznenadi. Kad je sevnula snažna desnica bradatog čoveka, on se povukao nazad. Njegova levica je krenula napred. A u ruci se nalazila puna čaša viskija. Oštra tačnost pogodila je Džojnerovo lice.

Bio je to jeftin trik, ali u ovom obračunu Šejn je morao da računa na sve.

Ogromni čovek je riknuo kao ranjeni lav. Brisao je svoje oči rukama i huktao.

Šejnovom oku nije promaklo da su dvojica momaka koji su sedeli za stolom stavili ruke na drške svojih revolvera. Možda samo jedan neprimetan pokret ruke Džozefa Hardija i ti nitkovi bi pucali bez milosti.

Šejn je sačekao trenutak kada je Džojner ponovo progledao.

Lice snažnog bradonje bilo je crveno. Međutim, nije se predavao. Pokušao je nešto drugo. Sagnuo je glavu i krenuo prema Šejnu.

Šejn je dobro znao da to može biti jako opasno. Glava u stomak je nešto što čoveka na mestu može usmrtiti. Zato je i izbegao udarac. Pokrenuo se munjevito ustranu i Džojner je prohujao pored njega kao zahuktali bik. Glava bradatog čoveka udarila je u šank. Odjeknuo je potmul zvuk kao kada neko udari drvenim čekićem u bačvu. Boce na šanku popadaše kao da ih je sam đavo srušio svojom nevidljivom rukom. Šanker ih je hvatao brzo kako se vatrena tečnost ne bi prosula.

Džojner pade kao klada na pod.

Šejn je mislio da mu je već dosta borbe. Nije želeo da iskrvari svoje ruke u borbi s tim bradonjom. Znao je da će mu idućeg dana biti potrebne zdrave ruke da bi svoj revolver mogao munjevito da potegne iz futrole.

Ipak, za svaki slučaj, sačekao je da Džojner stane na svoje kratke noge. Bradonja ga je gledao staklastim očima. Shvatio je da je Šejn suviše veliki protivnik za njega. Razlika u klasi je zaista velika da bi mogao nešto da preduzme. Okrenuo se prema stolu. I on i Šejn primetili su podrugljiv osmeh na usnama Džozefa Hardija.

To je razljutilo Džojnera. Divlje kriknuvši on se bacio napred mašući rukama kroz vazduh.

Sada je Džojner hteo da upotrebi trik kako bi Šejna primorao da se skloni ustranu. Međutim, Šejn je ostao da stoji tamo gde je i bio. Sevnula je njegova levica i pogodila Džojnerovu bradu.

Šejn je pomislio da je slomio vilicu svom protivniku. Međutim, džin od čoveka je još uvek stajao na nogama. Morao je da mu zada još jedan udarac desnom rukom. Džojner je pao kao klada i više se nije micao.

Šejn se okrenuo prema Džozefu Hardiju. Lica njegovih ljudi bila su smrknuta. Sam Hardi se nekako kiselo smeškao kao i da nije očekivao drugačiji ishod borbe.

— Ima li još nekog čije probleme treba rešiti? — upita Šejn grubo.

Hardi se isceri još više.

— Pića idu na moj račun — reče on. — Nije potrebno da čekate Belu.

Šejn je bio iznenađen. Hardi je, znači, znao za njega i za njegovu sestru. Izgleda da Bela nije bila dete tuge i da joj nije prvi put da se nađe u zagrljaju nekog muškarca.

Šejn je stavio dolar na šank i uputio se prema stepenicama koje su vodile na prvi sprat. Pomisao da ga Bela čeka

u njegovoj sobi nije ga naročito uzbuđivala. Ipak, nije smeo da je odbaci da ona i njen brat ne bi posumnjali u njega. Pitao se da li Bela nešto zna o bandi u Anakondi. Ta žena je bila ćutljiva i teško se od nje moglo nešto saznati.

Ako je njen brat stvarno bio šef Anakonda-bande i ona znala za to, onda će pokušati da postane član bande kao što je to Preston učinio. Pa šta mu bude neka mu bude.

Šejn se ipak nadao da neće završiti kao njegov mladi kolega.

V

Okrugli sto sa zelenim filcom koji se nalazio negde u pozadini saluna „Kod obešenog” bio je prosto pretrpan ljudima. Dim iz cigareta kao da je stvorio neku vrstu dimne zavese tako da se teško moglo videti šta se za stolom dešavalo. Ipak se videlo i čulo. Jer, kopači zlata razgovarali su tiho ili su ćutali i gledali šta se dešava za zelenim stolom u salunu. Svi su znali da Dink Eliot ponovo izaziva sudbinu. Hoće li najzad sreća da mu se osmehne ili će mu okrenuti leđa?

Na Šejnovom licu nije se pokrenuo nijedan mišić. On je stalno gledao u lica ljudi koji su učestvovali u igri. Iza njega je stajala Bela Hardi naslonivši mu ruke na ramena.

Na suprotnoj strani od Šejna sedeo je revolveraš Teks Tajgert čiji je kukasti nos upadljivo strčao ispred mršavog lica. Desno je bio Džozef Hardi sa cilindrom na glavi i zamišljeno gledao u karte koje su se nalazile u njegovim rukama. Njegovo čelo bilo je orošeno znojem.

Čovek levo od Šejna, Dink Eliot bio je kopač zlata i u Anakondi je bio poznat pod imenom Zečja šapa Eliot.

Govorilo se da se sreća lepi za prste Eliota. On sam je tvrdio da ga sreća prati zato što stalno uz sebe nosi zečju šapu. On je bio jedan od prvih kopača zlata koji je došao u Anakundu i nije prošlo ni nedelju dana, a on je na svom imanju otkrio zlatnu žicu koja je potisnula u senku sve ostale kopače. Prvi grumen zlata koji je Eliot izvadio iz zemlje ličio je na jabuku i zato je Eliot, Zečja šapa svoje imanje nazvao posed „Velika jabuka”.

Te večeri Zečja šapa Eliot je prvi put sedeo za stolom za kartanje da oproba svoju sreću. Vest o tome se brzo pronekla na sve strane. U salunu više nije bilo mesta ni za jednu poštansku marku.

Šejn je stavio svoje karte na sto. Igra je trajala već skoro šest sati i Eliot je stvarno imao sreće. Uzeo je više od dve hiljade dolara Teksu Tajgertu i Džozefu Hardiju. Samo je Šejn prošao sa malom svotom. Njegov gubitak iznosio je tačno sto dolara.

Sada je Eliot hteo da se domogne još veće sume novca.

Na sredini stola nalazilo se deset hiljada dolara. Četvrtina od toga pripadala je Šejnu. U unutrašnjem džepu svog žaketa imao je još dve hiljade dolara i znao je da je sada pravi trenutak da uloži sav svoj novac.

Džozef Hardi brisao je znoj sa čela kariranom marami-

com. Još jednom je pogledao u svoje karte i zatim gurnuo rukom traženih hiljadu dolara ka sredini stola.

Ljudi unakolo uzdahnuše.

Sejn je prihvatio izazov i uložio još hiljadu dolara.

Eliot Zečja šapa podigao je glavu. Njegovo lice bilo je crveno od mnogih progutanih viskija. Ispred sebe je imao još samo oko hiljadu dolara. Njegovo lice razvuklo se u kiseli smeh.

— Moj ulog neće dobiti niko! — reče on kreštavim glasom. Izvadio je iz jakne komad papira i stavio ga na sto.

— Šta je to? — upita Sejn.

— Potvrda o posedovanju imanja „Velika jabuka” — odvrati Eliot. — Mislim da ćete prihvatiti moj ulog.

Tajgert baci svoje karte na sto. Odustao je.

Džozef Hardi opsova i povuče svoje karte.

Eliot se smejao.

— Već sam vam rekao da moja karta uvek dobija. Niko mene ne može da pobedi. Niko!

Okretao je svoje karte sve dok se pred njim nisu našla četiri asa. Smejao se kao lud dok je zgirtao novac sa stola.

Međutim, ne lezi vraže. Šejn ga je uhvatio za ruku u nameru da mu pokaže da se prerano obradovao.

— Nešto si zaboravio, Zečja šapo — opomenuo ga je on. — Nisi pitao šta ja imam.

Šejn otvori svoje karte i baci ih na sto.

Oči starog kopača zlata se razrogačiše. U čudu se udario po čelu.

Za trenutaka je nastala grobna tišina, a zatim se svima ote uzdah. Šejn je osetio kako Belini prsti pritiskaju još jače njegova ramena.

— Rojal fleš! — kriknu Eliot! Gledao je u karte ispred Šejna kao da nije verovao svojim očima.

Teks Tajgert povukao je svoju stolicu nazad. Ustao je. U njegovim očima Šejn je video da taj čovek po svaku cenu želi da se domogne novca.

Džozef Hardi je skinuo cilindar. Njegova plava kosa bila je mokra od znoja. Disao je teško.

— Ti si dobio — reče Bela Hardi Šejnu. — Sada si i vlasnik poseda „Velika jabuka”!

Šejn se osmehnuo prema Eliotu.

Stari kopač zlata se izgleda nije mnogo zabrinuo. Izvadio je iz džepa zečju šapu.

— Izgleda da me ne voli kada se kartam — promrmlja on. — Naruči mi viskija na tvoj račun Šejne.

Šejn je uzeo gruntnicu „Velike jabuke”. Okrenuo se prema Beli i došapnuo joj:

— Pobrini se o dolarima, srce moje — rekao joj je on.

Šejn je ustao i podigao je ruke. Propustio je Eliota da prvi stigne do šauka.

— Večeras ja častim sve! — viknuo je Šejn. — Uzmite ljudi sve što vam srce želi.

Nastao je pravi haos. Ljudi su pili, prosipali i bilo im je zabavno. Tek kada je zora najavila dolazak novog dana, i poslednji pivopija napustio je salun.

Hladan vetar sa severa zavijao je kao da ga neki prokleti đavo tera. Kopači zlata su zamišljeno mahali glavama i povukli se u svoja skloništa.

Šejn je ipak morao da navuče jaknu na glavu. Bilo je hladno kao u paklu.

Skoro pet dana bio je ovde u Anakondi, a kao da nije krenuo dalje od početka. Isto kao i prvog dana. Ništa nije otkrio.

Učinilo mu se da ga neke oči potajno posmatraju. Međutim, to nije moralo ništa da znači.

Mulj između drvenih zgrada kopača zlata bio je užasan i teško se koračalo. Ponekad su noge propadale kroz zamrznutu površinu.

Ljudi u Anakondi su već saznali ko je čovek koji je u toku prethodne noći dobio na pokeru posed Eliota Zečje šape.

Šejn je bacio pogled na drugu stranu. Teks Tajgert i Džozef Hardi su gledali ljutito u njega. Bilo je jasno da im je ispred nosa umakao veliki zalogaj. Videlo se jasno da su ruke Teksa Tajgerta drhtale dok je ulazio sa Hardijem u jednu sporednu sobu saluna. Očigledno nisu hteli da vide kako taj visoki Šejn slavi i raduje se što je dobio veliko nalazište zlata.

Bela Hardi je gledala u Šejna kao da je začarana. Noć koju je Šejn proveo s njom bila je još vatrenija nego prethodna. Osetio je da joj mnogo više znači nego zlato.

Lepotica je otišla tek oko dva sata pre izlaska sunca iz njegove sobe. Šejn je imao još vremena da razmisli o svemu.

Partija pokera kao da je bila nameštena da bi se sakrile neke druge stvari!

Šejn je pomislio na ono veče kada je ubijen čovek Sedme brigade, Melvin Preston.

Mek Dovel je Šejnu ispričao da je Preston ipak nešto rekao pre nego što je izdahnuo. Rekao je kratko „Hardi“! Ništa više. A to nije bio nikakav dokaz. To je dobro znao Mek Dovel kao i Šejn. Dok Hardi može da radi šta hoće niko mu ništa ne može. Možda je taj lukavi čovek pretpostavljao da Šejn radi za zakon i da će pokušati da mu stane na put i likvidira Anakonda bandu.

Šejn nije verovao da je Džozef Hardi glavni gazda te ozloglašene bande koja je nanela toliko zla ovom kraju. Učinilo mu se da konce vuče neko drugi! Neko pametniji od Hardija.

Pomisao da bi Hardi mogao da preko zime napravi neki veliki korak! Hladan sneg preko leđa rudara ili nešto slično! Ili će taj lisac ipak ćutati dok traje ovo ledeno doba? Nije imao nameru da u ovoj jazbini provede celu zimu.

Među kopačima su se širile glasine. Pre Šejnovog dolaska tri čoveka su nestala na misteriozan način. Njihove posede je kupio Džozef Hardi pri čemu je znatno povećao cenu. Pričali su da je Teks Tajgert obećavao metak u čelo onome ko bude ponudio veću sumu novca prilikom prodaje

Eliot Zečja šapa je osetio da je on sledeći na redu koji će biti likvidaran. Njegov posed „Velika jabuka” posebno je zapeo za oko Džozefu Hardiju.

Malkolm Mek Dovel je prethodno dugo razgovarao sa Eliotom i kao rezultat sledila je partija pokera u Hardijevoj salunu.

Sada je posed „Velika jabuka” pripadao Šejnu.

Mek Dovel i Šejn su time hteli nešto da postignu. Želeli su da izazovu Teksa Tajgerta da nešto preduzme.

Eliotova koliba nije se mnogo razlikovala od ostalih kućica kopača zlata. Iz otvora jednog prozora širio se dim iz nekog čunka.

Šejn je još jednom pogledao prema kućama grada na suprotnoj strani ulice.

Otvorio je vrata kolibe.

Plamen kerozinske lampe kao da je počeo da drhti. Ali, šta to sada treba da znači? Za stolom pored peći sedela su dva čoveka. Gledali su u njega.

Šejn je zatvorio vrata za sobom i osmehnuo se. Peć je bila dobro ugrejana i širila je prijatnu toplotu oko sebe.

Šejn je skinuo jaknu i prebacio je preko naslona jedne od stolica. Zatim je prišao peći i ispružio ruke iznad ploče.

— Da li vas je neko video? — upita Malkolm Mek Dovel.

Oči advokata bile su upale. Zadnji dani su mu bili teški. Šejnu je bilo jasno da se boji za svoj život. Jer, Teksa Tajgert je primetio da se Mek Dovel približio ustima Melvina Prestona koji je umirao. Zato se i bojao da će mu Tajgert smestiti metak u leđa kako ne bi bilo nikakvog rizika.

— Ništa neće biti neobično što ja razgledam svoj novi posed, Mek Dovele — odgovori mu Šejn. — Zdravo, Eliote. Kako se oseća čovek koji je izgubio sve?

Stari kopač zlata se iscerio.

— Nemoj se radovati suviše rano, Šejne — reče on. — Sada su oni tebi za leđima, a ne meni.

Šejn sede za sto za kojim su se nalazila ostala dvojica.

— Ti se razumeš u okolna brda, Eliote? — upita on.

Kopač zlata klimnu glavom.

— Na oko pedeset milja unaokolo prevrnuo sam skoro svaki kamen — objasni on.

— Ti ćeš malo pogledati i pokušaćes da otkriješ mesto gde se nalaze kola iz Fort Misule, Eliote — promrmlja Šejn. — Siguran sam da su ih banditi negde sakrili i polako prenose robu u Tajgertovu prodavnicu. Ako pronađemo kola onda smo učinili jedan veliki korak napred.

Šejn se okrenuo prema Mek Dovelu.

— Vi ćete morati da odete u Fort Misulu — prošapta on. — Za vas je rizik jako veliki ako ostanete ovde. Tajgertu i Hardiju sigurno nije promaklo da smo vi i ja razgovarali nekoliko puta. Znae li nekoga ko bi mogao da vas prati do Fort Misule?

— Ja bih mogao da odvedem Mek Dovelu tamo — promrmlja Eliot. — Bar do Grantsdejla na Bitterriveru. Odatle

može moj stari drugar Erskin svojim čamcem da ga preveze do Hel Gejt Rivera.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Slažem se — potvrdi on. — Što pre nestanete iz ovog mesta utoliko bolje, Mek Dovele. Kažite komandantu u Fort Misuli da bude spreman ako ovde u Anakondi dođe do oružanog okršaja.

Mek Dovel je samo klimnuo glavom.

— Nemojte napraviti istu grešku kao i Preston! — promrmlja on. — Ne potcenjute Hardija. On je nasamario sve. Ljudi u Anakondi misle da je vođa bande u Anakondi Teks Tajgert.

Šejn nije odgovorio ništa.

On je zadnjih dana pažljivo pratio svaki korak Džozefa Hardija. Taj čovek je bio nadmen i ponašao se kao gazda, ali kada se nalazio u društvu Tajgerta nije bio tako hrabar i nije se moglo nikako zaključiti da je on šef bande u Anakondi. Hardi nije bio neki veliki borac, to je Šejnu bilo jasno. A Teks Tajgert nije bio čovek koji je izvršavao Hardijeva naređenja.

— Mislim da bi vas dvojica morali odmah da kerenete — reče Šejn. — Nemojte se vraćati u grad, Mek Dovele. Isuviše je opasno. Ne bih želeo da čujem da su vas upucali kao prerijškog zeca. Imaš li nekog konja za Mek Doveľa, Zečja šapo?

Stari kopač zlata klimnu glavom. Ustao je.

Bez ijedne reči dva čoveka su se obukla. Šejn im je otvorio vrata.

Šejn je sačekao dok su Eliot i Mek Dovel nestali u daljini. U prostoriji se malo zadimilo.

Visoki čovek je pričekao. Opipao je grumen zlata koji mu je Eliot dao. To zlato vredelo je više od hiljadu dolara.

Šejn je pomislio da je najbolja stvar na svetu da je taj veliki grumen zlata otkrio na svom novom posedu i da je to neka nova žila koja vodi u zlatne dubine.

*

Malo je zadremao.

Napolju se nešto čulo. Mada je bilo hladno, kopači zlata su radili na svojim imanjima.

Šejn se podigao i osetio je hladnoću. Peć kao da više nije imala snage da zagreje prostoriju. Šejn joj je prišao i gurnuo nekoliko cepanica drveta koje je prethodno pripremio Eliot.

Međutim, đavo kao da je uzeo igru u svoje ruke. Odjednom je osetio kako hladan vazduh prodire spolja u prostoriju.

Okrenuo se munjevito. Revolver se već nalazio u njegovoj desnici.

Na vratima je stajala Bela Hardi! Rumena, lepa i hrabra. Pravila se kao da ne vidi revolver u njegovoj ruci.

Ušla je u kolibu i zatvorila vrata za sobom.

Šejn je zatvorio vrata peći. Lampa kao da je bila na iz-

disaju. Samo je poslednji plamičak osvetljavao sobu. On uhvati dršku fitilja i okrenu je.

Za to vreme Bela Hardi je zabacila nazad krznenu kapu i protresla svoju plavu kosu. Pogledala je unaokolo i osmehnula se.

— Nemoj mi reći da ćeš ovde provesti zimu! — rekla je ona.

Šejn odmahnu rukom.

— Šta mi drugo preostaje, Bela? — upita on. — Ništa! Ili pak ti veruješ da ću dopustiti da mi opljačkaju moj posed?

— Nisi ti tako naivan. Kažu da je posed „Velika jabuka” već bezvredan, jer tu više nema zlata. Inače, taj Eliot ga ne bi tako lako dao!

Šejn se osmehnulo.

— Zaboravljaš, lepa moja, da je on imao četiri asa — reče on. — Valjda znaš šta to znači.

Zavukao je ruku u džep i izvadio grumen zlata veličine čovekovog palca na ruci. Stavio ga je na ispruženu ruku Bele Hardi.

— Ovo nije samo grumen zlata koji sam nasledio od Eliota, već je to i neka vrsta sreće koju sam nasledio dobivši njegovo imanje, Bela.

U njenim tamnim očima je nešto sevnulo. Njemu se učinilo da je to želja da sve bude njeno.

— Otkud ti ovaj grumen? — frknu ona.

Šejn je pročitao njene misli.

— Ti mi sigurno nećeš verovati — odvrati on. — Ali, prvi put kada sam počeo da kopam, našao sam ovo.

Beline oči su se smračile. To se nije dopalo Šejnu. Trep-tala je začuđeno, ali i ljutito.

To je Šejnu bilo čudno. I on je podigao obrve.

Bela je to odmah primetila. Osmehnula se. Prišla mu je i stavila mu ruku na rame.

— Šejne — prošaputa ona. — Ti si bogat čovek! Ako želiš da se udam za tebe onda sledećeg proleća možemo da otputujemo u Sent Luis ili Nju Orleans i da tamo kupimo neku veliku kuću. Počecemo novi život, dragi. Biće nam lepo, veruj mi!

Šejn je osetio miris njene kože. Nije mu bilo jasno kako joj je tako odjednom palo nešto na pamet.

— Da se udaš za mene? — promrmlja on. — Bela, dušo moja, ja nisam čovek koji je željan ženidbe. Posedujem sada deo zemlje koji se zove „Velika jabuka”. Ti sigurno imaš nešto dolara zalihe. A ja sam bogat čovek i mogao bih ovim zlatom da kupim svaku ženu na ovom svetu.

Bela Hardi preblede. Bila je ljuta kao ris. Usne su joj odjednom postale uzane kao da ih je zašio neki nevidljivi krojač, a iz očiju su sevale munje.

— Osvetiću ti se! — reče ona tiho i đavolski opasno je zavrtela glavom. — Osetićeš ti to na svojoj koži!

Šejn se nasmejao.

— Zašto si tako gruba, Bela? — upita on. — Zar ti i ja nismo imali i nekih lepih trenutaka? Zar ne bi moglo da os-

tane onako kako je dosad bilo. Ja sam dobar čovek, bar tako ja mislim. Međutim, stvarno nemam nameru da se vežem za samo jednu ženu. Ti to moraš razumeti, draga.

Okrenula se odjednom i huknula. Zatvorila je vrata za sobom kao da ju je sam đavo gonio.

Visoki čovek je zamišljeno pogledao za njom. Primetio je da se njena plava kosa leluja na vetru.

Šejn kao da je osetio sažaljenje. Ipak, ta žena mu se ponudila da s njim krene u mirne vode.

Međutim, sto mu gromova, Džozef Hardi nije imao nameru da zapliva u mirne vode.

Šejn je lagano zatvorio vrata kolibe.

Setio se prethodne noći koju je prespavao sa Belom Hardi. Hteli su da je siluju. Njih trojica. Bilo mu je čudno kako da ta lepa žena makar ne pocrveni kad se toga seti.

Šejn se držao onoga što priroda ženske duše nudi. Nikako na silu! To donosi mnoge probleme. I, samo kad ona pristane ili kad joj muškarac to ponudi, a ona se osmehne.

To je sigurno znak da priđu bliže jedno drugom, ili pak da je to ono odlučujuće „DA”.

Za svaki slučaj, jedan stari kauboj je savetovao Šejna:

„Znam da si oprezan, ali kod žena, tu moraš dobro da oznojiš svoje čelo. To je kao kad zagaziš u reku, a ne znaš kada ćeš upasti u mulj i zauvek ostati zalepljen kao da te progutala neka tama ili pak kao da su neke plave oči otvorile veliku jamu u kojoj si se izgubio.”

Džozef Hardi je poznavao trojicu muškaraca. To su verovatno bili oni koji pomažu bandi.

Šejn je prišao jednom ormaru. Unutra su se nalazile puške. Uzeo je jednu sačmaricu i podigao je uvis.

Mahnulo je zadovoljno glavom. Ta opasna stvarčica mogla je da mu služi skoro i kao revolver.

Našao je i municiju. Eliot kao da se spremao za rat, jer je bilo oružja svih vrsta.

Šejn je uzeo jednu kutiju municije i stavio je u džep. Ako dođe do borbe u Anakondi onda je sačmarica najpogodnija za to. Njome je mogao da izbací iz stroja ljude do dvadesetak metara ispred sebe, a da ih ne ubije.

Visoki čovek obukao je svoju jaknu.

Nije imao nameru da sačeka Harija i njegove bandite da ga upucaju ovde u kolibi.

Želeo je da banda u Anakondi pomisli da je on neki čovek koji je slučajno naišao ovamo i nema neke ozbiljne namere da ugrozi bandu.

Osmehnuo se.

Znao je kuda treba da krene.

*

Zvala se Lola i znala je da je Šejn obećao da će je posetiti i šta od nje očekuje. Međutim, ne ide sve tako lako u životu.

Neko je koračao hodnikom burdelja Džozefa Hardija.

Snažni koraci kao da tutnji oluja i odjek se odbija od zidova!

Šejnovo lice prekrile su graške znojne. Šta ovo sada treba da znači? Ipak, bio je spreman da se brani ukoliko to bude potrebno.

Crnokosa lepotica Lola je stavila ruku na usta da njen krik ne bi uznemirio celu zgradu. U njenim veselim, crnim očima sada kao da se ogledao strah. Neki tamni oblak nadneo se nad njima.

Šejn nije pogrešio. Zgrabio je brzo svoj revolver koji se nalazio na krevetu pored njega.

Niko nije kucao.

Drvo na vratima sobe se raspalo kao da ga je bomba pogodila. Vrata odleteše prema suprotnom zidu kao da ih je sam davao tamo bacio.

Pojavio se snažni Laki Džojner. Za trenutak se osvrnuo a zatim ustupio mesto Džozefu Hardiju.

Lice čoveka sa cilindrom je bilo namršteno, kao vreme pred oluju. I zaista vulkan je proradio.

— Napolje! — ciknu Džozef Hardi. — I ona i ti! Napolje!

Šejn se nije zbunio.

— Samo mirno, Hardi — reče on. Stavio je revolver na okrugli sto ispred sebe. — Ja sam mislio da je ovo burdela. Ova devojka, Lola, mi se dopala i ja sam hteo da sa njom provedem noć. Platilo sam i vi ćete dobiti svoj deo, zar ne? Eto pitajte madam ove kuće.

Hardi je ušao u sobu.

A onda, iznenađenje. Pojavila se Bela. Bila je ljuta kao razjareni tigar.

— Jesi li čuo šta je Džo kazao? — ciknu ona kao kobra. — To važi i za tebe, kurvo! Više nećeš ostati ovde u ovom salunu! Jesi li razumela?

Šejn je za trenutak pogledao Lolu.

U njenim crnim očima više nije bilo straha. Bez reči je ustala i prišla stolici na kojoj se nalazila Šejnova odeva.

Bela Hardi je namršteno pogledala u Lolino nago telo sa čvrstim grudima, okruglim butinama i lepim nogama. Nije trebalo mnogo pameti pa da se primeti da je Lola najljepša devojka u burdelu njenog brata.

Šejn se povukao nazad. Međutim, nikako nije ispuštao iz vida Džozefa Hardija. Taj čovek kao da se nije osećao dobro ni u sopstvenoj koži. Njegov pogled je skoro neprestano bio tamo gde se nalazila njegova sestra.

— Vi morate otići iz Anakonde, Šejne — reče on tužnim glasom.

To nije bila pretnja nego savet.

Šejn se isceri.

— Vi zaboravljate neke stvari, Hardi — reče on. — Ja sada ovde imam posed i nemam nameru da taj deo zemlje prepustim nekome da vadi iz njega zlato i da se obogati.

Hardi je samo slegao ramenima.

Njegova sestra se okrenula ljutito na drugu stranu i ubrzo nestala.

Napolju u glavnoj ulici odjednom je nastala neka graja. Do Šejnovih ušiju je doprla reč „VATRA”!

Džozef Hardi se brzo okrenuo i krenuo dole niz stepenice. Snažni Džojner je još jednom odmerio pogledom Šejna i krenuo i sam dole za svojim gazdom.

Lola je pakovala svoje stvari.

— Žao mi je, Lola — promrmlja Šejn. — Možda je to čak i bolje.

Za to vreme Šejn je već bio obučen. Na njegovoj jakni nalazio se i revolver. Zatim je uzeo i sačmaricu koja se pre toga nalazila na ormariću.

— Lola, stvarno mi je žao — reče Šejn tiho. — Ako hoćeš, možeš spavati kod mene u kolibi.

Odmahnula je rukom.

— Dopao si mi se, Šejne — reče ona. — Ali, oni će pokušati da te ubiju. Ako bih ja ostala pored tebe oni će ubiti i mene.

— A ko bi imao razloga da me ubije?

— To je jasno kao dan. I, ti to jako dobro znaš. Banda iz Anakonde.

Šejn se osmehnuo kiselo.

— Čuo sam ponešto o toj bandi — promumla on. — Međutim, niko mi dosad nije pomenuo nijedno ime čoveka koji njoj pripada. Razumeš?

— Oni pucaju iz mraka, Šejne. Tako ih niko ne vidi. Nema svedoka. Eto, valjda, ti je jasno. Prilikom napada na magacin u Fort Misuli oni su ubili svu četvoricu stražara.

— Dopadaš mi se i volim što si tako iskrena — reče Šejn tiho. — Takve osobe sam retko sretao u životu. A da te ipak pitam, ko bi mogao biti glava te bande? Koga bih morao da se čuvam, Teksa Tajgerta ili Džozefa Hardija?

Pogledala ga je zbunjeno.

— Ne znam — rekla je. — Ne verujem da je Hardi takav tip čoveka koji može voditi bandu. Pre bi vođa bande mogao biti Tajgert. Uostalom, i poručnik je tvrdio da neki predmeti u Tajgertovoj prodavnici potiču iz magacina armije. I to baš iz tvrđave koja je opljačkana.

— Mene to ne interesuje — promrmljao je Šejn. Slegao je ramenima i obrisao rukom čelo. — Moje je da saznam koga treba da se čuvam.

Žena se zamisli.

— Treba da se čuvaš svakog u Anakondi — opomenu ga ona. — Od ovog trenutka ne smeš zatvoriti oči. Jer, ti nećeš biti prvi koga su mučki ubili i poslali ga na onaj svet i to baš dok je spavao.

Već je bila gotova sa spremanjem svojih stvari. Šejn je uzeo njenu torbu.

Zajedno su izašli iz Hardijeveog burdelja.

Vatra kao da je zapretila gradu i svim kućama koje su se nalazile u blizini mesta gde je izbila.

Šejn je odmah primetio da su mnoge oči uprte u njega. Sa svih strana!

Na drugoj strani ulice nalazio se šerif Džes Bird ispred svoje kancelarije. Mrštio se.

— Kuda ćeš, Lola? — upita Šejn.

— Bilo kuda! — odvrati ona. — Samo ne želim da više ostanem u Anakondi. — Otrpati me do postaje. Prva kočija koja naiđe biće moja.

Šejn klimnu glavom. Namrštio se. Bilo mu je žao što je ovu lepu devojkę doveo u tako veliku nepriliku.

Ljudi na pločnicima su se sklanjali ustranu da bi im oslobodili prolaz.

Šejn je među njima primetio bradatog kopača zlata koga su pre pet dana hteli da linčuju.

— Tvoja koliba je prva počela da gori, Šejne — doviknu mu on. — Razmisli!

Visoki čovek je nastavio da korača dalje. Kao da nije čuo kopača zlata. Osmehnuc se i bacio na ulicu opušak svoje cigarete.

Šejn je odmah primetio da su konji Overland ofisa koji prevozi putnike uznemireni.

Nije se prevario. Uskoro se pojaviše tri mračna tipa.

Ličili su na prave drumske razbojнике. Njihovi revolveri bili su spuštени nisko.

Lola je stegla Šejnovu ruku.

I njoj i njemu je odmah bilo jasno da su ti mračni tipovi čekali njega. Teks Tajgert se iscerio.

Šejn je imao još toliko vremena da gurne Lolu u ulaz kancelarije Overland ofisa.

— Gubi se smesta — promrmlja on. Dao joj je njenu torbu. — Ovde će biti gusto.

Nije mu bilo teško da krajičkom oka primeti kako na suprotnoj strani maršal Bird zateže kaiš na kome su se nalazili njegovi revolveri.

Šejn uze sačmaricu u svoju levu ruku.

— Hej, dugajlijo! — doviknu jedan od momaka koji se nalazio između konja. — Mi smo prijatelji Baka Dilana i Spajka Vilsona.

— Baš tako i izgledate — odvrati Šejn mirno.

— Šta time hoćeš da kažeš? — ciknu čovek kreštavim glasom.

Šejn se osmehnu.

— Objasni mu ti, Tajgerte — reče on i pogleda u vlasnika prodavnice. — Vi ste videli Dilana i Vilsona. To su bili bedni pacovi, zar ne?

Trojica nitkova sagoše glave.

Šejn je krajičkom oka ugledao kako je Tajgert podigao glavu i namrštio se.

Istog trenutka začuo se Birdov glas.

— Dalje šape od revolvera! — riknu on.

Glave muškaraca okrenuše se na drugu stranu. Gledali su u šerifa kao u neko čudovište koje je palo nekud odozgo iz vasionе i sada im prilazilo sa suprotne strane ulice.

Šejn odmahnu rukom.

— Dilan, Hajnes i Vilson hteli su da siluju gospođicu

Hardi — reče šerif ostrim glasom. — Kada je Šejn pokušao da ih spreči u tome oni su potegli oružje. To je cela priča.

— Zašto se vi mešate u ovo, šerife? — frknu jedan kreštavim glasom.

— Zašto? — ponovi maršal. — Iskreno da ti kažem. ne bih želeo da imam neprilika sa vašim leševima ako vas Šejn upuca. Uzjašite svoje konje i nestanite što pre iz Anakonde. Jasno?

Šejn je bio iznenađen time što je Bird tako otvoreno prešao u napad. Dosad je video da se šerif boji da će ga pogoditi nečiji metak. I Malkom Mek Dovel je bio mišljenja da se Bird bojao.

Taggert se naljutio. Videc je to Šejn jasno po tome što je ruka čoveka sa kukastim nosom stalno titrala oko drške revolvera. Bird je očigledno pokvario njegov plan.

Lola je stajala ispred vrata Overlend ofisa. Kada je videla šta se dogodilo, odahnula je.

Trojica nitkova povukli su svoje prste sa revolvera.

Maršal Džes Bird je nameravao još nešto da kaže.

Tog trenutka prasnu pucanj.

Šejn je čuo Lolin krik. Samo za trenutak pogledao je prema mestu gde se nalazio šerif Bird. Odmah je primetio da ga je kugla oborila na zemlju.

Munjevito se podigla Šejnova levica u kojoj se nalazila opasna sačmarica.

Trojica nitkova potegoše svoje revolvare.

Sačmarica sa skraćenom cevi se prva oglasila. Pucanj je bio jak. Kao da je grunuo top.

Šejn je video kako su komadi olova oborili na zemlju trojicu bandita. On je u ruci držao i svoj „remington”. Cev revolvera bila je uperena prema Teksu Taggertu.

Okoreli revolveraš se brzo okrenuo. Njegova ruka nalazila da se na dršci revolvera. U njegovim blehim očima kao da je nešto sevnulo. Nije potegao revolver.

Nešto prohuja pored Šejnovog vrata.

On se bacio nazad. Njegov pogled je za trenutak bio okrenut gore, prema krovu saluna. Bio je siguran da je video cev puške koja se brzo povukla nazad. Da, to je bila cev nekog oružja. Pomislio je da potrči uz stepenice i da zavrne šiju tom podmuklom ubici koji iz potaje puca, ali i pogada. Odatle je upucan Melvin Preston.

— Šejne!

To je bio glas Lole koja je opomenula visokog čoveka da se skloni ustranu.

Bio je to pucanj iz revolvera jednog od bandita koji se brzo oporavio i ispalio hitac.

Revolver u Šejnovoј desnici se oglasio.

Lola mu je pritrčala. Njeno lice je bilo ouošeno znojem.

— Da nisi ranjen, Šejne? — upita ona tiho. Kao da je htela da mu pokaže koliko ga je zavolela za ovo kratko vreme.

On odmahnu glavom.

Lola nije ni smela da pogleda na drugu stranu glavne ulice gde je nepomično ležao šerif Bird.

Šejn uperi cev svoga revolvera prema dvojici ostalih bandita. Jedan od njih se prevrnuo u stranu. Očigledno je bio smrtno ranjen. Sačmarica iz Šejnove ruke ga je poslala na da-leki put bez povratka.

Međutim, onaj treći je pokušavao da nekako umakne.

Šejn se odvojio iz Lolinog zagrljaja i prišao ranjenom čoveku. Podigao ga je na noge.

Šejn je pogledao prema Hardijevom salunu na drugoj strani. Od Džozefa Hardija nije bilo ni traga ni glasa. Samo su Laki Džojner i nekoliko Hardijevih ljudi stajali ispred ulaza u salun i ljutito gledali prema Šejnu.

Šejn je poveo bandita preko ulice prema šerifovoj zgradi.

— Šta to treba da znači? — upita Tajgert. — Bird je mrtav čovek. Nema više nikoga ko bi se brinuo o zatvoru.

Šejn nije odgovorio ništa. Kao da nije čuo Tajgertovo pitanje, ugurao je nitkova kroz vrata šerifove kancelarije, gurnuo ga je u ćeliju i zaključao vrata ključem koji je visio na jednom ekseru na zidu.

Badnit je seo na drveni ležaj.

— Potreban mi je lekar — dahtao je on.

Kada se Šejn vratio u kancelariju ugledao je Lolu na vratima. Gledala je u njega razrogačenih očiju.

— Šta ti to nameravaš, Šejne? — upita ona.

Šejn sleže ramenima.

— Izbacili su me iz saluna i zapalili moju kolibu — promrmlja on. — Birdu više nije bio potreban njegov krevet, jer će dobiti novo mesto tamo gore na brdu čizama. Pa eto, zato ću ja ostati ovde.

Ona je klimnula glavom.

— Onda ću i ja ostati ovde kod tebe, Šejne — reče crnokosa žena odlučnim glasom.

Prošao je pored nje i pogledao na ulicu.

Ešli, grobar je premeravao mrtve. Ljudi su se bili okupili oko njega. Neki kopači zlata su gledali u pravcu gde se nalazio Šejn.

Na izlazu iz saluna „Kod obešenog” pojavio se Džozef Hardi. Uzano lice vlasnika saluna bilo je namršteno. Šejn je pomislio na to da možda nije on taj podmukli ubica. Već drugi put je iz zasede pucano i oba puta je đavolski precizno gađano, a na onaj svet su otišla dva čoveka. Taj ubica je gađao i njega, Šejna.

Šejn kao da je osetio neko golicanje za vratom.

Da li uopšte ima neku šansu da reši ovaj zamršeni slučaj? Jedna banda hladnokrvnih ubica protiv njega! Uz to, on uopšte nije znao kako njihova lica izgledaju.

Pogledao je u Džozefa Hardija na suprotnoj strani ulice.

Preston je pomenuo ime vlasnika saluna pre nego što je izdahnuo. Ko će, tu razmrstiti sve konce? Da li je Šejn krenuo pogrešnim putem? Jer, Džozef Hardi je umeo jako

dobro da promeni svoje lice i da se pretvara u umiljato jag-nje koje ništa ne zna o svemu.

Šejn je stegnuo usne. Nameravao je da otvoreno kaže Hardiju da je on šef Anakonda bande. Više nije imalo smisla da se igraju skrivalica.

VII

U glavnoj ulici nije bilo mnogo ljudi mada je bilo podne.

Lola je počistila kancelariju, a potom otišla u drugu prostoriju koja je Džesu Birdu služila kao prostor gde je spavao i provodio časove kada se ništa nije dešavalo u gradu.

Stigao je već bio i doktor i pobrinuo se da bandit dobije lekarsku pomoć.

Šejn je još jednom kroz prozorsko okno bacio pogled preko, prema salunu.

Onamo je bilo mirno. Džozef Hardi je bio sam sa svojim ljudima u prostoriji gde se nalazi šank. Kopači zlata i ostali stanovnici Anakonde zavukli su se u svoje kuće.

Šejn je pomislio na Belu Hardi. Nije bio siguran u to da li je sve uradio dobro. Ti nitkovi su ga uvukli u jednu pucnjavu. Ali, dalje od toga nije odmakao.

Prošao je kroz kancelariju i ušao u prostoriju za zatvorenike.

Tu su se nalazile samo dve ćelije koje su bile odvojene jakom ogradom.

Doktor se baš tog trenutka uspravio. Zatvorio je svoju torbu. Namrštio se.

Lice revolveraša bilo je iskrivljeno. Izgleda da je imao jake bolove.

Šejn je otpratio doktora do vrata i ponovo zaključao. Uzeo je jednu stolicu i seo u hodnik ispred ćelija zatvorenika.

Ranjeni čovek je ustao i pogledao u Šejna.

— Nemaš razloga da me držiš ovde! — reče on kreštavim glasom. — Nisam pucao ni na šerifa niti na tebe.

Šejn se osmehnuo.

— Misliš da treba da te pustim da odmagliš odavde?

— Nego šta?

— U tom slučaju ti bi se jako loše proveo. Kako se zoveš?

— Rod Manak. A da te pitam, zašto bih se loše proveo ako me pustiš iz ovog kaveza?

— Odgovor je vrlo jednostavan — reče Šejn. — Tvoj gazda će pomisliti da si propevao i da sam te zato pustio.

— Nemam ja šta da odam, čoveče. Tajgert nam je obećao da će nas častiti pićem ako se malo našalimo. To je sve.

— Tvoja je sreća što ti ne verujem — reče Šejn grubo. Izvukao je nož koji je nesio u koricama na levoj strani svoga kuka. — Ti doduše, nisi pucao na mene. Ali, pucao je podmukli strelac sa krova saluna. Taj čovek je ustrelio šerifa Birda. A osim toga prema opisu onih koji su videli napad na

magazin u Fort Misuli, ti si bio jedan od tih bandita. Tako je rekao poručnik Lamar.

Čovek se nasmejao.

— Nećeš me nasamariti. čoveče — odvrati on i odmahnu glavom. — Lamar je spavao kao i...

Odjednom je ućutao.

Šejn skoči sa stolice. Prišao je vratima ćelije sa nožem u ruci. Otključao je vrata.

Zatvorenik se prevrnuo na drugu stranu. Bio je bleđ kao krpa. Počeo je da drhti.

— Sada smo stvar isterali na čistinu — reče Šejn. — Ti si učestvovao u tom napadu. Ako misliš da ja neću moći nijednu reč da isteram iz tebe i da ćeš o tome ćutati kao stena onda se grdno varaš. Ja sam godinu dana živeo kod Apača. Tamo sam naučio neke stvari koji ti ni u snu ne bi pomislio. Apači su najžilaviji momci koje sam ikada upoznao. Ali, nije bilo nijednog koga ja nisam uspeo da primoram da propeva.

— Pa ti si lud — oglasi se zatvorenik. — Ako budem govorio, Tajgert će me ubiti. To je sigurno.

— Znači li to da je Tajgert vođa Anakonda bande?

Čovek odmahnu odlučno glavom.

— Ne! — ciknu on.

— Pa ko je onda gazda?

— Ne znam, sto mu gromova!

— Zar on nije učestvovao u napadu na Fort Misulu?

— Jeste, ali mu nismo videli lice. Bio je maskiran. Neki vižljast momak. Tajgert ga je jako mnogo poštovao.

Šejn je posmatrao momka. Ako je Džozef Hardi gazda bande zašto bi se maskirao?

— Gde ste sakrili kola sa ukradenom robom?

— Ne znam. Ja sam odjahao sa ostalima u Anakundu. isam ubio nijednog od palih vojnika.

— A. ko je onda to učinio?

— Bodi i Vilson.

— Spajk Vilson?

— Da.

Šejn se namršti.

— Vilson se u to vreme nalazio u Virdžinija Sitiju, momče. Znači, nije mogao učestvovati u napadu.

— Vilson, Hajnes i Dilan su tek posle napada odjahali u Virdžinija Siti. Tajgert im je preneo naređenje gazde. Trebalo je da odatle dovedu Hardijevu sestru.

— Da li je neko u Anakondi poznavao tu trojicu?

— Ne. Tajgert je naredio da ih dovedu iz Kur Alena. Oni su špijunirali za njega u Fort Misuli.

Šejn je gledao u Manaka. Razbojnik je još uvek bio uplašen. Šejn je podigao nož. Osetio je ipak da taj momak govori istinu. Bar nešto je saznao od njega. Tajgert je član bande i neka vrsta pomoćnika glavnog gazde. Samo mu nije bilo jasno zašto Hardi igra tu prokletu igru skrivanja.

Rođ Manak se trgao. Neko je kucao na vrata kancelarije.

— To su kopači zlata, Šejne! — začuo se Lolini zvonki glas. — Mislim da žele da razgovaraju s tobom!

Šejn je izašao iz ćelije i ponovo zaključao.

Manak je skočio sa drvenog kreveta.

— Ako Tajgert sazna da sam govorio, ubiće me, Šejne! — prošaputao je on.

— Ja mu to neću očitati, budi siguran, momče — odgovori Šejn. Uputio se u kancelariju.

Lola je stajala pored vrata.

— Da otvorim? — upita ona.

Šejn klimnu glavom.

Bradati kopač zlata zvao se Hiram Bun. On je pokupio nekoliko ljudi i sada se nalazio ispred Šejna u šerifovoj kancelariji.

— Žao mi je što je tvoja koliba izgorela, Šejne — promrmrlja on tiho.

— Da možda niste videli ko je to uradio?

— Znamo. Bilo je to društvo šestorice momaka koje plaćaju Tajgert i Hardi. Hteli su da se domognu imanja „Velika jabuka“, ali mi smo ih najurili. Posle toga su oni zapalili kolibu.

Šejn je posmatrao kopače zlata. Nikako nije mogao da se doseti zašto su oni došli kod njega.

— I šta sad? — upita on.

Bun mu je prišao i ispružio ruku prema njemu.

Kada je Bun raširio svoju šaku, Šejn je u njoj ugledao blistavu zvezdu koja je pre kratkog vremena sijala na grudima Džesa Birda.

Odmahnuo je glavom.

— Nije to za mene, Bune — reče on tiho. — Bird je nosio zvezdu, a bio je usamljen kao prerijski vuk.

— Rešili smo čvrsto da to izmenimo! — odvrati kopač zlata. — Razgovarao sam sa skoro svim ljudima. Svi oni misle da imaju jako malo šansi da dožive proleće na ovoj zemlji. Anakonda banda će ove zime pokušati da opljačka svakog čoveka koji je stekao nešto novca, što bi se moglo nazvati bogatstvom. A ostali neće moći da plaćaju to što od njih traži Tajgert. Mi ćemo biti iza tebe ako prihvatiš ovu zvezdu, Šejne.

Šejn se iscerio.

— A ko je to što kaže „mi“ Bune? — upita on promuklim glasom. — Ti i nekoliko ljudi koji su došli ovamo?

— Biće ih više, to ti ja obećavam.

— Imate li vi, uopšte, pravo da mene izaberete za Birdovog naslednika?

Bun sleže ramenima.

— Zašto da ne? — upita on. — U gradu nema vlasti. Birda su takođe izabrali kopači zlata. Ako ti ne prihvatiš ovu zvezdu u tom slučaju Tajgert i Hardi će je obesiti na rever nekom od svojih ljudi.

Šejn protrlja svojom desnom rukom očnojano čelo. Ako

bi neko iz bande dobio tu zvezdu onda će banda postati vlasnik cele doline.

— Prikvatam — promrmlja on i uze zvezdu. Stavio ju je na jaknu.

— Ljudi — nastavi on posle izvesnog vremena — kažite mi ko je zapalio moju kolibu?

Bun se isceri. Jedan od momaka koji su stajali iza njega podigao je ruku. Znači, znao je. Njegova ruka pokazala je prema salunu.

— Onda ćemo im pripremiti đavolski ljut paprikaš i dovešćemo ih ovamo u kavez.

VIII

Dve ćelije u zatvoru bile su prepune. Šejna nije brinula ta galama i buka. Okrenuo se prema stolu na koji mu je Lola stavila kafu.

I sa suprotne strane, iz Hardijevog saluna čuli su se glasovi. Bun ipak nije uspeo da privuče sve kopače zlata na svoju stranu. Oni koji nisu dosad osetili kandže Anakonda bande nisu hteli da se mešaju. Niko nije poverovao u to da će Šejn stvarno uspeti da izađe kao pobednik iz okršaja sa surovom bandom.

U glavnoj ulici bilo je još dosta ljudi mada je već bila skoro ponoć. Zahladilo je. Kroz prozorska stakla videlo se kako snežne pahuljice igraju svoju igru.

Loline krupne oči kao da su gutale Šejna. Video je da je zabrinuta da mu se nešto ne desi.

Šejn joj se osmehnu.

— Ne brini, Lola — reče on tiho. — Prošao sam ja kroz sito i rešet, a i ovde ću biti pobednik. Hvala ti za kafu.

Podigao je glavu i uperio svoj pogled prema vratima. Čuo je neko šuštanje. Papir na prozoru kao da se pocepao.

Neki neobičan predmet proleteo je kroz njega.

Šejn je skočio i povukao Lolu sa sobom. Istovremeno je zgrabio sačmaricu. Već sledećeg trenutka našli su se na podu.

Odjeknu eksplozija kao da se nebo prolomilo. Đavo je izgleda uzeo igru u svoje ruke.

Eksplozija je bila jaka. Šejn je osetio udar i kao da ga je neka nevidljiva ruka zgrabila i zavitala njegovo telo prema suprotnoj strani prostorije. Na tom putu našao se zid i on je sprečio da Šejn odleti daleko i završi u nekom susednom dvorištu.

Vatra koja je sevnula potpuno ga je zaslepila. Sada nije video ništa pred sobom. U levoj ruci je držao sačmaricu. Ali je njegova desnica postala vlažna.

Plamen suknu na sve strane. U ćelijama su urlali zatvo- renici. Uplašeni da će ih vatra progutati stiskali su rukama gvozdene šipke.

Šejn je uspeo da se pribere i ustao je.

— Lola! — viknu on skoro plačnim glasom. — Lola, le-
potice!

Na svetlosti plamena ugledao je lepu ženu kako leži ispred njegovih nogu. Da li je život zaista tako surov?

— Lola! — prošaputa on još jednom.

Njene oči su se zatvarale, a lepa glava klonula je ustranu.

Neko je grunuo u vrata i ona poleteše u sobu.

Šejn munjevitio podiže sačmaricu.

Oglasiše se obe cevi. Olovo je pogodilo dvojicu nitkova koji su hteli da udu u kancelariju.

Šejn se okrenuo brzo i pojurio kroz vrata koja su vodila u Birdovu malu sobu. Zgrabio je svoju jaknu sa naslona stolice i obukao je. Zatim je napunio sačmaricu. Uzeo je brzo svoju „vinčesterku” koja se nalazila u Birdovom ormaru.

Samo nekoliko koraka i on se našao pored prozora. Povukao se brzo nazad u tamu.

Do njega su kao neki eho dopirali glasovi pijanih ljudi sa glavne ulice.

Šejn se sagnuo i krenuo napred. Nema sumnje. Tajgert i Hardi su krenuli u veliki lov na njega. Tu više nije bilo ni kakve sumnje. Sve je bilo jasno.

Požurio je preko zadnjih dvorišta.

Ali, šta je to sada! Pojavile su se neke mračne senke u hodniku.

Šejn se naslonio na zid jedne šupe. Nije bio trenutak da beži. Ljudi Anakonda bande su očigledno napravili grešku kada su prvo bacili dinamit u šerifovu kancelariju, a zatim izvršili napad.

Visoki čovek je obrisao znoj sa čela. Suze su mu potekle iz očiju kada je pomislio na Lolu. Iz njegovih očiju sevnule su varnice. Hladnoću zimske noći nije osećao.

Stajao je tu neko vreme, a zatim je krenuo dalje.

Crvenkasti plamen nadvio se iznad niskih krovova zgrada. Šerifova kancelarija je gorela.

Šejnu je bilo jasno da niko živi na ovom svetu nije u stanju da zaustavi tu vatrenu stihiju.

Tamo negde na kraju, glavne ulice Šejn je prešao na suprotnu stranu i uputio se u salun „Kod obešenog”. Bilo je jasno da mora što pre da se izgubi odavde iz Anakonde. Tajgertovi i Hardijevi ljudi će pretražiti svaku zgradu da bi ga pronašli i uputili mu metak u čelo.

Stigao je u dvorište saluna.

Ispred štale nalazila se neka osoba. Nešto što je više ličilo na plast sena koji je pokriven nekom velikom jaknom. Ipak, Šejn je prepoznao crnca. Bio je to Linkoln. Prišao mu je uperio cev puške u njegova leđa.

Linkoln ga je zbunjeno gledao.

— Ja sam već osediao vašeg konja, ser — reče on.

Šejn spusti cev „vinčesterke”.

— Hvala ti, Linkolne — promrmlja on.

Crnac se okrenuo i izveo konja iz štale. Bakskin kao da je uživao što se našao napolju na svežem prohladnom vazduhu.

Šejn se vinuo u sedlo. Primetio je da je njegova torba na sedlu bila puna.

Poterao je konja kroz uski prolaz pored štale i ubrzo nestao iz dvorišta saluna.

Tada odjednom prasnu pucanj.

Kugla je prohujala pored Šejnove glave i zabila se u zid štale.

Visoki čovek se okrenuo na drugu stranu. U senci jednog prozora saluna jasno je video plavokosu osobu.

Druga kugla je skoro okrznula Šejnovo rame.

— Eno ga! — čuo se ženski glas. — Hoće da umakne! Preseci mu put!

Šejnu je sada bilo jasno. To je bio glas Bele Hardi. Poterao je konja brže i ubrzo nestao iza ugla jedne kolibe.

Sneg je vejao. Juric je kroz neku uzanu ulicu između koliba. Iza njega su neprestano praskali pucnji.

Njegov konj je leteo kao vihor.

Stigao je do stanice Overland ofisa, za Misuli. Iza njega je sijalo crvenkasto svetlo sunca koje je bacalo svoje zadnje zrake pre nego što ustupi mesto totalnom mraku koji će svojim crnim velom prekriti okolinu.

Šejn se nadao da će to zadržati podmukle Tajgertove i Hardijeve nitkove da krenu u poteru za njim.

Međutim, uskoro je čuo neku graju iza sebe. Ljudi su vikali kao da gone nekog okorelog zločinca.

Ipak, Šejn nije bio toliko naivan i okrenuo je uzde svoga konja ustranu. Krenuo je u predeo gde nije bilo puteva ni staza kojim bi gonici mogli da ga tako lako stignu. Bio je to tako reći neprohodan predeo gde je mogao biti sasvim siguran. Idealno mesto da se sakrije i umakne goniocima.

Drumom je projahala grupa jahača.

Šejn je poterao konja još dalje u šumu.

Ovde vetar nije bio tako jak kao ispred drveća.

Sada mu je bilo jasno da je potcenio te okorele bandite Tajgerta i Hardija koji su bili odlučili da njemu, Šejnu, zavrnu vrat i da ga što pre smeste na brdo čizama odakle se dosad niko nije vratio. Ta dvojica nisu prezali ni od toga da upotrebe svoje opasne revolveraše kako bi učutkali kopače zlata.

I, uspeo im je.

Šejn nikako nije mogao da se vrati u grad. Pogotovu ne sam Jer. bio bi upucan kao prerijski zec. Tiho, polako i iz zasede koju su banditi davalski vešto umeli da postave.

Postojale su dve mogućnosti.

Ili će pokušati da stigne u Fort Misulu i da ubedi vojnike da su Tajgert i Hardi vođe te zloglasne bande u Anakondi ili pak da se vrati u Anakundu i nekako tajno nagovori kopače zlata da se uhvate u koštac sa banditima.

Šejn je znao kako je teško da se nađe rešenje koje bi odgovaralo ljudima iz komande vojnika. Sigurno bi tu nešto zaškripalo, a on nije želeo da čini bilo kakve ustupke.

Znači, ostaje mu samo druga mogućnost.

Njegov konj je frknuo.

Šejn je okrenuo glavu nazad.

I on je osetio da se iza njega nešto dešava.

Skoro odmah je otkrio da su neki od bandita našli tragove njegovog konja i krenuli za njim. Uskoro je ugledao i svetlost između visokih stabala drveća. Čuo je i glasove. Gonio su se međusobno dovikivali i saopštavali šta su otkrili.

Šejn nije preostalo ništa drugo nego da potera konja napred.

A onda, grom iz vedra neba! Ugledao je lice Bele Hardi.

Možda je pogrešio što je prkosio toj ženi, a možda i nije. Jedno je bilo sigurno, ona ga je sada mrzela. Bila je čak spremna i na to da ga ubije.

Šejn je primetio da to nije neka velika šuma, već samo jedan običan šumarak. Odjednom se našao na otvorenom prostoru.

Poterao je konja prema jednom bregu.

Uskoro se našao u nekoj dolini. Sneg je padao i nije mogao da vidi ni prst pod nosom. Nadao se da će snežne pahuljice pokriti njegove tragove.

*

Nebo je dobilo modru boju.

Šejn je morao da stiska obrve, jer ga je snežna belina zaslepljivala.

Predeo je bio lep. Kao da ga je neka nevidljiva ruka pokrivala belim pokrivačem. Grane vitkili jelki i zelenih smreka povijale su se pod teškim teretom.

Šejn je pokušao da otrese sneg sa svojih čizama, jer njegov konj je dahtao kao da nosi čitav železnički vagon.

Visoki čovek je osetio da mora da sjaše. Konj je rzao.

Šejn je protegao noge. Vratio se ubrzo do mesta gde je stajao konj. Visoki snažni Šejn, sa krznenom kapom na glavi i vunanim rukavicama, ličio je na nekog čoveka iz ledenog doba.

Taj Linkoln je mislio na sve. Zapakovao je u torbi hranu dovoljnu za čitavu sedmicu.

Šejn se osmehnuo.

Znači, itekako se isplatilo što je bio ljubazan prema tom Crncu. Bio je to dobar čovek i Šejn se nadao da neće imati nekih neprilika zbog toga što je sve to pripremio. Uostalom, nadao se da Bela Hardi nije primetila da je on pomogao Šejnu, jer mu je osedlao konja i pripremio mu hranu.

Šejn je jahao skoro dok zora nije svanula. Nadaleko nije bilo ni traga ni glasa od gonilaca.

Primetio je da nije bio daleko od talasa Biter Rivera. Prethodno noći je prešao preko plitkih voda Rok Krika. Njegov konj je kao od šale pregazio vodu.

Nekoliko milja istočno trebalo je da se nalazi mesto Grantsdejl. Šejn je sumnjao u to da će moći da nađe put prema tom gradiću. A i ako stigne tamo biće dočekan davolskom vatrom Taigertovih i Hardijevih ljudi koje su sigurno već zauzeli busiju i čekali da ga ustrele iz potaje. Onako mučki, kako to banda i radi.

Šejn potera konja napred. „Vinčesterka” i sačmarica vi-

rile su iz njegovog sedla kao da samo čekaju trenutak da se oglase i pokažu šta mogu.

Visoki čovek je zaustavio konja na jednom brdu. Tu je Bakskinu bilo malo lakše. Njegove noge više nisu propadale u odvratni mulj.

Šejn je razmišljao kuda da krene.

Ipak, posle izvesnog vremena je ugledao zadimljene tornjeve koji su štrčali u nebo. Uputio se u tom smeru.

Šejn je procenio da ima oko pet milja do mesta koje je ugledao.

Možda i više! Setio se geografske karte koju je video u kancelariji Mek Dovela. Koliko je mogao da se seti, tamo negde u daljini Biter River nije valjao svoje talase samo pravo. Negde kod Ros Forka pravio je veliku okuku prema istoku. To nije bilo daleko od Anakonde. Pored obale nalazila se jedna stara staza. Šejn je okrenuo konja nazad i poterao ga tim uskim puteljkom.

Jahao je prema jugu.

Ostavio je razum i pustio da ga vodi instinkt. Da je znao šta se krije iza tog tornja onda bi mogao i da odluči šta da preduzme.

Sunce je sijalo sa južne strane neba. Iako je slalo svoje tople zrake, nije bilo toplo. Šejnov Bakskin je na nekim mestima jedva uspevao da prođe kroz visoke snežne nanose.

A onda se pred njim ukazala uska dolina kroz koju je prolazila reka koja je bila tako brza da nije bila zamrznuta.

Šejn se trgao.

Između stabala drveća ugledao je neku kolibu. Bila je niska i skoro da se jedva mogla primetiti pod snežnim pokrivačem. Pored nje se nalazila neka dosta duga šupa.

Ispred kolibe se nalazilo nekoliko ljudi.

Šejn je poznao jednog od njih.

Okrenuo je uzde konja i poterao ga prema zapadu. Ipak, bio je radoznao.

Bio je siguran da tamo dole ne živi neki usamljeni tra-per koji se uputio sa svojim prijateljima da ovde lovi životinje koje imaju krzno na svojim telima. Jer, otkako su kopači zlata došli u ovaj kraj nije više bilo životinja za lov.

Šejn je bilo potrebno skoro pola sata da unaokolo uspe da se približi kolibi.

Ostavio je konja i između stabala polako krenuo niz obronak.

Iznad njegove glave kriknu neka ptica.

Šejn je sagnuo glavu. Kosa na njegovom vratu se nako-strešala.

Odjednom je osetio kao da nije sam. Bakskin iza njega je zarzao. Šejn se sagnuo.

Nema šta, nešto se isprečilo ispred njega.

Odmah zatim je primetio dva konja između stabala drveća. Podigao je svoju sačmaricu.

Do njega je dopro glas, kao da se neko kikota.

Iza jednog stabla pojavio se neki čovek. Njegovo bradato lice iscerilo se prema Šejnu.

— Zamalo da te Leroj napuni olovom, Šejne — uzviknu Eliot, Zečja šapa.

Šejn je odahnuo. Sačekao je da mu kopač zlata pride blizu.

Pokazao je rukom prema kolibi.

— Jeste li se onde zavukli? — upita on grubim glasom.

Pojavio se još jedan čovek. Na sebi je imao krzneni mantil tako se skoro jedva primećivao u snežnoj belini. I on je bio bradat.

— Ovo je Leroj Erskin, Šejne — reče Eliot. — Našli smo ovu kolibu juče. Sneg nas je sprečio da još noćas pohvatamo te đavolske nitkove.

— Koje nitkove? — upita Šejn.

Eliot se iscerio.

— Pripadnike Anakonda bande — rekao je on.

— A otkud vi to znate?

— Zato što smo videli armijska kola pored puta. Eto zato.

Šejn pređe rukom preko svojih hladnih usana.

— Ukradena kola, znači, stoje tamo dole u onoj šupi, zar ne? — upita on promuklim glasom.

— Pogodio si, Šejne. A tu se nalazi i nekoliko saonica kojima ti nitkovi nameravaju da preko zime prebacuju robu u Anakundu i da je tamo prodaju za skupe pare kopačima zlata.

Šejn protrlja čelo rukom.

— A, šta se dogodilo s Mek Dovelom? — upita on Erskinu.

— Ušao je u kočije, Šejne — odvrati čovek.

On je tek sada primetio zvezdu na Šejnovim grudima.

— Šta to treba da znači?

Šejn se isceri.

— Bun me je proglasio za novog šerifa — reče on. — Međutim, to mi nije mnogo pomoglo. Tajgert i Hardi su pokušali da me pošalju na onaj svet dinamitom.

Objasnio im je kratko šta se dogodilo dok Eliot nije bio u Anakondi.

Stari kopač zlata odmahnu ljutito rukom. Opsovao je.

— Te svinje! — ciknu on ljutito. — Znali su da se Lola nalazi u kancelariji, zar ne?

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Oni su nemilosrdni. Eliote — promrmlja on. — Prelaze preko leševa samo da ostvare svoje ciljeve. Hteli su da me pošalju u pakao da se armija više nikada ne bi pojavila u Anakondi.

— A šta nameravaš da uradiš sada?

Šejn je pokazao rukom prema kolibi.

— Pre svega moramo da uhvatimo za grkljan tu trojicu momaka — promrmlja on. — Zatim ćemo staviti na sanke ukradena kola i odvešćemo ih u Anakundu. Ne znam šta se dogodilo sa Bunom. Ako je ubijen biće nam jako teško. A, možda ti misliš da možeš da nagovoriš kopače zlata da se bore protiv Tajgerta i Hardija?

Stari kopač je slegao ramenima.

— Ne znam šta da ti odgovorim, Šejne — promrmlja on.
— Svako misli samo na sebe. Svi bi oni želeli da se brzo obogate i da zatim nestanu bez traga i glasa. Razumeš?

Šejn podiže ruku.

— Moraš im objasniti da Anakonda banda neće dozvoliti nikom od njih da odjaše sa zlatom u bisagama.

— Oni se nadaju da će ih armija zaštititi, Šejne.

— Moraš ih ubediti da je stvar u njihovim rukama, Eliote! Inače, ako to ne uspe mi ćemo završiti na brdu čizama u Anakondi, a naši grobovi zarašće u korov i niko nikada neće prolići suzu nad njima.

*

Šejn se naslonio na zid kolibe koja je bila sagrađena od neotesanih balvana. Čuo je neke glasove unutra.

Zečja šapa Eliot i Leroj Erskin zauzeli su položaj pored otvorenih prozora držeći u rukama svoje sačmarice.

Klimnuli su glavom svi u znak da su se sporazumeli.

Šejn je udahnuo vazduh i zatim je svom snagom poleteo prema vratima kolibe.

Istog trenutka Eliot i Erskin su naslonili cevi svojih pušaka na prozore drvene građevine.

Vrata su popustila i otvorila se s treskom. Šejn je čuo zveckanje stakla. Ušao je unutra.

Tri čoveka koji su sedeli za jednim stolom sada su skočili kao opareni. Jedan od njih je potegao revolver.

Prasnu pucanj.

Bandit je posrnuo nazad i oborio na zemlju svoga drugara.

Šejn je pogodio trećeg čoveka u ruku. Momak riknu kao da ga je zmija ujela. Posrnuo je nazad.

— Ne mičite se! — ciknu Eliot. — Ako ne budete slušali napunićemo vas olovom do guše.

Erskin je ušao za Sejnem u kolibu.

Bandit koji je ležao na podu potegao je revolver. Ali, istog trenutka oglasila se Eliotova puška i bandit je bio nesposoban da bilo šta više učini.

Dvojica bandita koje su pogodile kugle Eliota i Erskina više nisu bili među živima. Treći nitkov bio je bleđ kao krpa. Pritiskao je svojom levom rukom ranu na desnoj ruci koja je krvarila.

Eliot Zečja šapa je ušao u kolibu.

— Obesićemo ovog momka! — režao je on ljutito. — Sigurno je on jedan od bandita koji su ubili vojnike.

Čovek se namršti.

Eliot mu je prišao brzo i uperio cev svoga revolvera u njegovu bradu.

— Koliko si vojnika ubio svojim nožem? — frknu on.

— Nijednog sto mu gromova! — dahtao je ranjeni čovek. — Ja i ne znam o čemu ti govoriš.

— Hej, momče! Uzmi se u pamet. Nećeš valjda da kažeš da ne znaš ni to kakva su to kola koja se nalaze tamo u šupi i šta se u njima nalazi?

Šejn je stao između kopača zlata i ranjenog čoveka. On je okrenuo cev svoje sačmarice ustranu.

— Ko ti je gazda? — upita on grubo.

— Tajgert — odvrati čovek tihim glasom.

— Sta će biti sa tcm robom?

— Tajgert će sacekati da preko svega zaraste malo trave, a onda će te stvari odneti u Anakundu.

— Da li je Tajgert šef Anakonda bande? — upita Šejn. Ranjeni čovek odmahnuo je glavom.

— Tajgert samo izvršava naređenja — promrmlja on. — Naš udeo u plenu je prokleta mali. Tajgert tvrdi da najveći deo mora da preda gazdi.

— Pa ko je onda gazda?

Ranjeni čovek je slegao ramenima.

— Ne znam — odgovori on. — To niko ne zna. Ja sam ga video samo jednom. Nosio je masku na licu.

— Da nije to jedan vitak čovek srednjeg rasta?

Bandit je razrogačio oči. Udahnuo je vazduh i kao klada pao na zemlju.

Nešto čudno se dogodilo, pomisli Šejn.

I nije se prevario. Istog trenutka prasnuo je pucanj.

Šejn se bacio ustranu. Njegov revolver koji je munjevito izvadio iz futrole zagrmio je kao top. Cev je bila uperena prema vratima kolibe gde je stajao neki dežmekast, snažan čovek. Njegov revolver je bio đavolski opasno uperen u Šejnovu glavu. Međutim Šejn je bio brži i opasna pucaljka je sada ispala iz ruke snažnog čoveka kao da je dečja igračka.

Erskin je promolio glavu kroz vrata i zatim oprezno izašao napolje.

Nije primetio ništa sumnjivo. Izgleda da je taj dežmekasti džin od čoveka bio sam.

Šejn se osvrnuo unaokolo. Opsovao je glasno kada je ugledao kako se bandit koga je on ranio muči. Na njegovim grudima se širila crvena mrlja.

Eliot je odjednom kriknuo. Stajao je na vratima i primečio je nešto neobično.

Šejn se okrenuo prema njemu.

— Poručnik Hornbeker! — promrmlja stari kopač zlata. — Meni se čini da je banda uspela da prođe u tvrđavu tajno i da je niko ne primeti baš zaslužujući njemu, a da isto tako nestane kao da je u zemlju propala. Nema drugog objašnjenja, dragi moji, jer to je bio težak tovar i nije se mogao tako lako odneti.

Šejn je razmišljao. Nikako nije mogao da poveže sve konce. Da li se poručnik pojavio ovde da uradi nešto posebno, ili je pak navratio samo slučajno?

U ovo drugo nije verovao. Nešto se ipak zakuvalo! Zašto se poručnik tako iznenada pojavio? Pretpostavljao je da je to zbog toga što se Mek Dovel sigurno raspričao o svemu kada je došao u Fort Misulu. Poručnik je sigurno bio obavešten o svemu.

Šejn je pogledao u Eliota i Erskina.

— Idem da vam dovedem konje — reče on grubo. —

Postarajte se da mrtvi ljudi budu negde sahranjeni. Zatim ćemo natovariti saonice i odvešćemo se u Anakundu.

Nije sačekao njihov odgovor. Izašao je iz kolibe i uputio se niz obronak gde su se nalazili konji.

IX

Dospeli su saonicama do stare staze. Svako od njih upravljaao je saonicama sa dva konja. Svoje konje bili su vezali za zadnji deo saonica.

Dva sata posle ponoći stigli su u Anakonda-dolinu koja je ličila na levak.

U sjaju mesečine ugledali su posede sa niskim kućicama. U gradu je gorelo još samo nekoliko lampi.

Zečja šapa Eliot poterao je svoga konja prema posedima. Šejn je hteo da sazna šta se u međuvremenu dogodilo pre nego što se uputi u grad.

Posle sat vremena Eliot i Bun su se pojavili. Šejn se obradovao što su se kopači zlata vratili živi.

Bun se nije iznenadio kada je ugledao dobro natovarena kola. Skočio je na zadnji deo vozila i krenuo s njima dalje.

Čekalo ih je tridesetak ljudi. Prema gradu su stajali stražari kako bi obavestili kopače zlata ako se pojave Tajgertovi banditi.

Saonice su skliznule prema ulazu u jedan uzani kanjon. Kopači zlata su izbrisali tragove. A zatim su se sreli sa ljudima u kolibi Buna koji je imao najveći posed u predelu.

Šejn je već bio saznao da su Tajgert i Hardi proglasili novog šerifa grada Anakonde. Naravno da su banditi bili oslobođeni i da su mogli da istrče iz zatvora.

Šejn je saznao i razlog zašto se toliko kopača zlata odjednom okupilo ovde na jednom mestu.

Teks Tajgert je koliko juče povećao cene u svom dućanu. Skoro dvostruko! Kopači zlata nisu ništa kupili. Ali je on znao da treba da pričuška. Jer, zalihe koje imaju ti ljudi neće trajati dugo i moraću da zavuku ruke u svoje džepove.

I nije se prevario.

Šestorica snažnih momaka se već istog dana popodne jednim kolima uputila u Grantsdejl radi nabavke zaliha. Međutim, ti ljudi nisu odmakli ni dve milje kada su prasnuli pucnji.

Neko im je iz zasede ustrelio konje.

Ništa im drugo nije preostalo nego da se pešice vrate natrag u naselje.

Šerifova kancelarija bila je izgorela do temelja. Banditi se nisu potrudili da sakriju Lolin leš. Šejnu se digla kosa na glavi kada je čuo da su tu lepu devojkicu pretvorili u pepeo.

— Džojner sada čuči u kancelariji koja prevozi putnike — reče Bun. — Za Tajgertom i Hardijem je raspisana poternica i onaj ko ih uhvati dobiće hiljadu dolara.

— Da li je Džojner sam? — upita Šejn promuklim glasom.

— Nije. On ima i pomoćnike. To su Tajgertovi ljudi.

Hauard Klev, za koga kažu da je ubica i za kojim je raspišana poternica u Jutahu i Koloradu. A Ajk Vebster i Kirbi Dzets nisu nimalo bolji od njega. Dzets je bio taj koji je ubacio dinamit u tvoju kancelariju.

Šejn je bio umoran. Malo je imao vremena zadnjih dana da se ispava. Ali, znao je da sada nije vreme za spavanje. Morali su nešto da urade. Ako Tajgert i Hardi primete da se rudari ujedinjuju i pokušavaju da se slože, onda je to opasno. Njih bi trebalo u tom slučaju rasterati oružjem. Neka beže kao uplašeni zečevi na razne strane sveta. Ukoliko uspeju da iz igre izbace Džojnera i njegove pomoćnike, Tajgert i Hardi više ne bi mogli da se pozivaju na zakon.

Šejn je razgovarao sa Bunom i Eliotom.

„Kopači zlata su se međusobno dogovarali. Objašnjavano im je da im je jedina šansa da u proleće dobiju svoje zlato ako se bore na Šejnovoju strani, a Tajgerta i Hardija pošalju u pakao.

Dva sata pre svitanja zore ispred koliba su se pojavile neke senke. Bilo ih je mnogo. Izgleda da su to senke ljudi koji su krenuli prema gradu.

U kancelariji Overlanda Ajk Vebster je bacio nekoliko drvenih cepanica na vatru i zevnuo.

Laki Džojner je ležao na jednoj klupi i hrkao.

Nijedan od četvorice momaka nije ni slutio šta se dešava unaokolo. Oni su svi nosili metalne zvezde na svojim jaknama i mislili su da su dorasli zadatku koji im je poveren.

*

Nebo se naoblačilo. Vetar je počeo da duva i hladnoća je štimala Šejnove obraze. Sneg je ponovo počeo da pada.

On je pogledao prema prodavnici Teksa Tajgerta na drugoj strani.

Kuća je bila mračna.

Izgleda da ni Tajgert niti pak Hardi nisu računali na to da će se Šejn vratiti. Njih dvojica nalazili su se u salunu „Kod obešenog”.

Na suprotnoj strani ulice nalazila se jedna crna rupa koja je ostala posle vatre. Anakonda je mogla biti srećna što su ljudi uspeli da ugase vatru pre nego što je zahvatila kuće koje su se nalazile unaokolo.

U kancelariji Overlanda tinjala je neka slaba svetlost.

Šejn je klimnuo glavom prema Eliotu.

Kopač zlata se iscerio pre nego što se popeo uz stepenice.

Šejn je nestao u prolazu prema dvorištu. Na sve strane video je senke kopača zlata koji su opkolili kuću.

Hiram Bun je stajao ispred ulaza u zgradu. On je svojim nožem otvorio vrata i gurnuo ih ustranu.

U tamni uski hodnik prvi je ušao Šejn. Bun je pošao za njim i brzo zatvorio vrata.

Prolazili su pored zida pipajući rukama.

Međutim, Šejnu se učinilo da je čuo neki neobičan zvuk. Morao je da dobro napregne uši pre nego što je uspeo da razazna da to neki čovek hrče.

Onda se začuše glasovi. Jedna vrata su se s treskom zatvorila.

Šejn je primetio neki zračak svetlosti na kraju hodnika. Prišunjavao se tamo.

Eliot Zečja šapa rekao je glasno:

— Sada, kada više nema Šejna posed „Velika jabuka” mora ponovo biti moj, Džojnere. Ti sada nosiš zvezdu na grudima i tvoja je dužnost, sto mu gromova, da zaštititiš moje vlasništvo od Hardija.

Neko se pakosno nasmejavao.

— Stari prede kao mačka — začuo se promukli glas. — A šta bi ti rekao na to kada bi mi odlučili da ti prerežemo grkljan, Eliote? Bolje ti je da se nikad više ne vratiš u Anakonu jer to se ne bi dopalo ni Tajgertu niti Hardiju.

Stari kopač zlata obrisao je rukom čelo.

— Vi prokleti banditi! — zareža on ljutito.

— Hej, Eliote! — viknu Laki Džojner. — Pa ti si zaboravio onu najvažniju stvar. Ti govoriš sa zakonom, čoveče!

— Dobar zakon — reče Eliot. — Ali, da li se neko drži toga što u njemu piše?

Šejn je malo otvorio vrata. Tiho da niko ne čuje.

Video je leđa Lakija Džojnera koji je stajao pored pisaćeg stola. A pored peći je stajao neki vitki čovek koga je Šejn već jednom video. Da, video ga je ispred Tajgertove prodavnice. Nema sumnje, to mora da je ubica Hauard Klev!

Ajk Vebster i Kirbi Džets povukli su se levo i desno od Eliota.

Džets je držao nož u rukama i njegov vrh đavolski opasno je bio uperen prema vratu kopača zlata.

Tog trenutka se otvoriše vrata.

Vebster i Džets se okrenuše munjevito na drugu stranu.

Šejn je primetio kako je Laki Džojner potegao svoje oružje. Klev nije ni prstom mrdnuo. Samo se na njegovim usnama pojavio podrugljiv osmeh kada je ugledao Erskina koji je ušao u kancelariju.

— Koliko dugo treba da te čekam, Zečja šapo! — zabrunda on ljutito.

Šejn je odgurnuo vrata. Krenuo je korak napred kako bi oslobodio prostor Bunu da uđe u kancelariju.

Hauard Klev je bio prvi koji ju je otkrio. Trgao se kao da ga je zmija ujela. Ipak, kada je primetio da je cev sačmarice bila uperena u njega podigao je ruke uvis. Nije imao nameru da pokuša da potegne revolver.

Eliot je brzo skočio ustranu kako bi izbegao daljinu na kojoj bi Džetsovo nož mogao da ga sustigne.

— Za tebe je bolje da se ne krećeš i da ne činiš neke suviše pokrete, Džojnere! — doviknu Šejn ostrim glasom.

Snažni čovek kao da se predomišljao. Iz njegovih očiju su sevale munje.

— Šta ti tu trabunjaš, Šejne! — frknu on. — Ti nemaš nikakve šanse protiv Tajgerta!

Šejn sleže ramenima.

— Sačekajmo ipak da vidimo šta će se dogoditi do kraja, Džojnere — reče on mirnim glasom. — Banda u Anakonu

di sada već ima četiri člana manje. Sada je red na vas da pucate.

Klev se iscerio.

— Mi nemamo nikakve veze sa Anakonda-bandom — reče on. — Isto tako nemamo nikakve veze sa Tajgertom. Ili pak ti misliš drukčije, Šejne?

Šejn je povukao oba oroza sačmarice nazad. Škljocanje se moralo čuti daleko.

Hauard Klev sleže ramenima. Izvukao je svoj revolver iz futrole polako i oprezno i pustio ga da padne na pod.

Ostali su učinili isto što i on.

Šejn prostreli pogledom ubicu Kleva.

— Tajgert nije tako mnogo povećao cene, Kleve — reče on. — Veruj mi da mi nisu potrebni nikakvi dokazi da vas uverim u to da više neće postojati Anakonda-banda ako obesite Tajgerta i Hardija.

Hauard Klev je prestao da se ceri. Njegovo usko lice kao da se još više suzilo.

A i ostali ljudi su prebledeli. Kada je nekoliko kopača zlata ušlo unutra u kancelariju bilo im je jasno da nisu daleko od užeta.

*

Šejn nije ni stigao do vrata kada je napolju u glavnoj ulici prasnuo pucanj. Požurio je da vidi šta se to tamo dogodilo.

Snežne pahuljice kao da su pokrile nebo belim zastorom.

Levo od njega sevala je vatra iz puščanih cevi.

— Zgrabićemo tog đavolskog Tajgerta i obesićemo ga! — viknuo je neko.

Šejn opsova. Neko se izgleda nije držao uputstava koja su data i hteo je da izigrava jakog čoveka koji će bandu u Anakondi sraziti sa zemljom.

Dikovi ljudi su potrčali prema Tajgertovoj prodavnici.

Prozori se otvoriše i iz njih suknu vatra.

— Bežite u zaklon! — riknu Šejn.

Sagnuo se i potrčao pored zida.

Ubrzo se našao u prolazu između Overlanda i prodavnice. Čuo je neke glasove.

Oprezno je prišao uglu prodavnice.

Nekoliko muškaraca izašlo je iz kuće kroz zadnja vrata. Među njima je Šejn prepoznao i Tajgerta.

— Zašto nema šerifa? — upita jedan od njih. — A ni Klev se nije pojavio.

Ispred prodavnice se čulo neko krckanje.

— Dalje odavde! — naredi Tajgert.

Šejn je razmišljao o tome da li da se upusti u borbu s tim nitkovima!

Istog trenutka odjeknuše pucnji. Bilo mu je jasno da su ispaljeni u prostorijama Overlanda.

Bacio se nazad i potrčao kroz prolaz.

Neki kopač zlata je na ulici pucao na njega. Kugla ga zamalo nije pogodila.

— Zaboga, pa ja sam Šejn! — riknu on. — Prestanite već da pucate na sve strane kao neki ludaci! Opkolite salun. Tajgert je pobegao iz te kuće.

Jedan deo kopača zlata je poslušao Šejna. Istrčali su na glavnu ulicu i pridružili se ostalima koje su predvodili Eliot i Bun. Imali su nameru da napadnu salun.

Ipak, desilo se nešto drugo.

Ispred šerifove kancelarije odjednom je posrnuo Bun. Njegovo lice prekrila krv. Gledao je u Šejna.

— Hauard Klev... — uspeo je da kaže promuklim glasom.

Šejnu je bilo potrebno da samo jednom skoči i već se našao u kancelariji.

U svetlosti kerozinske lampe koja se ljuljala ugledao je kako Kirbi Džets drži Eliotovu kosu i kako je zamahnuo da ga ubode nožem.

Šejn je pucao.

Kugla iz njegovog revolvera pogodila je bradatog ubicu. Džets je pao.

Klev, Džojner i Vebster pobegli su kroz uski prolaz. Samo je Leroj Erskin ležao pored pisaoćeg stola. Bio je onesvešćen. Ali, uskoro se probudio. Drmao je glavom.

Eliot se oslobodio stiska Džetsa.

Ubica je već bio mrtav čovek.

Šejn se namrštio i pogledao u njega. On je ubio Lolu. Taj nitkov koji nije imao srca.

Napolju na glavnoj ulici se nešto dešavalo. Kopači zlata su vikali.

Eliot i Šejn su pomogli Erskinu da ustane. Zatim su ga odveli u predvorje gde je Bun bio na straži. Bradati kopač zlata pokušavao je da rukavom izbriše krv sa lica. Nije mu bilo lako. Rana na njegovom čelu je i dalje krvarila.

Šejn je pretrčao na suprotnu stranu do Tajgertove prodavnice.

Kopači zlata su bili prodrli unutra i vukli zalihe robe za sobom. Jedan od njih nije mogao da sačeka i bacio je baklju između polica.

Suknuo je plamen i uskoro je prodavnica gorela.

Frkćući besno kopači zlata istrčali su na ulicu.

Iz ostalih kuća istrčali su stanovnici Anakonde.

Dok su kopači hitali prema Hardijevom salunu, ostali ljudi su pokušavali da ugase požar. Jer, sve kuće u Anakondi su bile sagrađene od drveta. Ako se vatra proširi onda će to za grad biti prava katastrofa.

Bun se teturao ulicom. Gledao je u Šejna razrogačenih očiju.

— Niko ih sada ne može zadržati — promrmlija on.

Šejn se namršti.

Kopači zlata znali su jako dobro da ih Tajgert i Hardi iskorišćavaju. Mnogi od njih poginuli su prilikom oružanog obračuna sa Tajgertovim revolverašima, a ostalima se izgubio svaki trag.

Sada su se najzad složili i bili su čvrsto rešeni da uhvate aždaju za glavu. Da se obračunaju sa Anakonda-bandom.

Nije bilo pametno suprotstaviti se toj gomili.

Bun je isto tako znao to. Teškim koracima išao je on pored Šejna glavnom ulicom.

Iza njih su stanovnici Anakonde napravili dug red i davali posude sa vodom jedno drugom. Plamen je već bio zahvatio i prednji deo Tajgertove prodavnice.

Šejn se nadao da će sneg početi da pada i da će tako okolne kuće biti pošteđene od toga da nestanu u plamenu.

X

Kopači zlata su zauzeli busije u kućama ispred saluna „Kod obešenog”. Glavnom ulicom odjekivali su pucnji iz revolvera i pušaka. Dim baruta dizao se uvis i sa snežnim pahuljicama stvarao neku vrstu zavese kroz koju se ništa nije moglo videti.

Iz saluna se začuo prodoran glas. Za trenutak je prestala pucnjava.

— Pustite devojke napolje! — riknuo je Teks Tajgert.

Kopači zlata su se dogovarali. Ubrzo se čuo Bunov glas:

— Neka one izađu, Tajgerte! Ali, ako se pojavi neko od vas mi ćemo ga upucati kao zeca!

Kroz zavesu gustih pahuljica ispred saluna na suprotnoj strani moglo se ipak raspoznati dvanaestak likova. Bile su to devojke koje su radile u Hardijevom burdelju. Na njih je padala crvena svetlost fenjera.

Polako su krenule prema prodavnici koja je gorela.

Šejn se zagledao u njih.

Među njima je bila i Bela Hardi.

Na uglu saluna prihvatili su ih kopači zlata.

Šejn se sagnuo i prešao na drugu stranu.

Ubrzo se našao ispred „Overlanda”. Gledao je u devojke.

Bela Hardi nije bila među njima.

Postojala je samo jedna mogućnost. Ona je nestala u prolazu između dvorišta saluna i susedne zgrade.

Šejn je krenuo kroz prolaz.

Bilo mu je potrebno samo nekoliko dugih koraka i prolaz je ostao iza njegovih leđa.

Ugledao je Belu Hardi kako ulazi u štalu.

U dvorištu nije bilo kopača zlata. Niko nije poslušao ono što im je savetovao Šejn, da opkole salun. Jer, nijedan kopač nije verovao u to da će Tajgert i Hardi pokušati da beže.

Šejn je potrčao preko dvorišta.

Čuo je neki krik. Zatim padoše pucnji.

Šejn skoči ustranu. Bacio se na zemlju i prevrnuo se nekoliko puta.

Uz svetlost jednog lošeg fenjera ugledao je Belu Hardi. Držala je revolver u ruci i pucala na njega.

Opasne kugle ga zamalo nisu pogodile.

Crni Linkoln pojavio se iza nje i gurnuo njenu ruku naniže.

Bela Hardi besno ciknu.

Šejn skoči. Samo nekoliko dugačkih koraka i on je već bio pored nje. Uzeo joj je revolver.

Zgrčenim prstima htela je da mu ogrebe lice, ali je Šejn to izbegao.

Okrenula se prema crncu.

— Ovo ćeš mi platiti, crni! — frknu ona ljutito.

Linkoln se povukao nazad.

Šejn je uhvatio ruke Bele Hardi i povukao ih na njena leđa. Vezao ih je jednim kožnim kaišem koji je visio na čiviluku. Zatim ju je gurnuo u jednu gomilu lame.

— Pazi na nju, Linkolne! — reče on grubim glasom.

Okrenuo se nazad, za trenutak zastao na vratima a zatim požurio preko dvorišta. Prošao je kroz prolaz i brzo izašao na ulicu.

Na sve strane praskali su pucnji.

Pored prodavnice koja je gorela Šejn je prešao na drugu stranu ulice. Pojurio je natrag prema salunu.

Čuo je urlikanje. Očigledno su neki banditi pokušavali da pobegnu.

Šejn je stegao usne kada je stigao do Buna.

Šest ljudi ležalo je u snegu ispred saluna. Plamen iz prodavnice ih je osvetljivao.

Za trenutak su se čuli samo pojedinačni pucnji.

— Tako ćete se provesti svi vi, Tajgerte! — riknu neki kopača.

— Moramo opkoliti salon! — reče Šejn.

Bun ga je gledao razrogačenih očiju.

— Nazad tamo u dvorištu nema nikoga, zar ne? — upita on.

Šejn odmahnu glavom.

Bun je skočio. Trgao se kao da ga je zmiya ujela. I pred očima Šejna se stvorila magla. Kao da je kopača zlata počela da drma neka nevidljiva sila. Šejn ga je odmah spustio na zemlju.

— Jesi li upucan? — upita on i namršti se.

Bun je stegao zube.

— Metak me je samo okrznuo, Šejne — rekao je on slabim glasom. — Do đavola...

Gledao je nekud u daljinu.

Šejn je okrenuo glavu.

Ugledao je kola koja su ljudi gurali niz ulicu. Iza njih su išli kopači zlata.

Nešto prolete kroz vazduh i sevnu vatra.

U salunu neki ljudi kriknuše.

A onda je sve glasove nadjačala eksplozija. Plamen je uskoro zahvatio prednji deo zgrade saluna. Sada je cela zgrada bila obavijena dimom.

Šejn skoči. Pretrčao je preko ulice.

Njemu je bilo jasno da Tajgert i Hardi ovog trenutka znaju da su u klopci. Sigurno će pokušati da se nekako izvuku i da uhvate maglu.

Na uglu dvorišta bacio se na zemlju. Prema njemu je le-tela prava kiša metaka.

Ljudi u debelim jaknama izvodili su iz štale osedlane konje.

U sedlu jednog belog konja sedela je žena. Šejn je to odmah primetio uprkos tome što je bila umotana u debelu jaknu i njena glava pokrivena kapuljačom. Šejn je prepoznao to lice.

To je bila Bela Hardi. Mora da su je ti momci oslobodili. Tekst Tajgert je izdavao naređenja ljudima.

Vinuli su se u sedla. Konji su frktali.

Odjeknula je još jedna eksplozija. Tlo je zadrhtalo.

Ljudi su poterali konje.

Šejn je dobro video kako su hteli da nestanu kroz jednu kapiju u drvenoj ogradi.

Podigao je cev sačmarice uvis.

Baš tog trenutka primetio je Džozefa Hardija kako izlazi iz saluna na zadnja vrata. Jedan čovek je držao za uzde osedlanog konja za njega.

Šejn skoči. Potrčao je prema Hardiju.

Čovek na kapiji štale je primetio Šejna. Ostavio je uzde Hardijeovog konja i poterao svog sopstvenog konja.

Džozef Hardi se okrenuo nazad. Bio je ljut kao ris. Odmah je prepoznao Šejna i izvadio revolver.

Šejn je munjevito skočio prema njemu i povukao ga sa sobom na zemlju.

Prasnu pucanj.

Šejn je osetio kako je Hardi zadrhtao. A sledećeg trenutka na njegovu glavu kao da se sručio ogroman čekić. No-ge su ga izdale. Pao je.

Kao kroz neki crveni veo ispred njega se pojavilo lepo lice Bele Hardi. Da li mu se to samo učinilo, ili je to ipak bila stvarnost?

Uspeo je da se pribere. Podigao je sačmaricu i nasumce opalio.

Puška ga je ponovo srušila na zemlju.

Od jahača više nije bilo nikoga. Kao da su u zemlju propali! Ili je pak on ovog puta napravio dosta grešaka.

Tamo negde u gradu i dalje se pucalo. Do Šejnovih ušiju dopirali su glasovi koji nisu ličili na prijateljsko ubeđivanje.

Nadao se da je kopačima zlata uspeo da zaustave Tajgerta i njegove bandite.

Nekako je uspeo da ustane.

Pogledao je u Džozefa Hardija. Odmah mu je bilo jasno. Taj čovek je otputovao na onaj svet.

*

Šejn je osetio kako krv curi sa njegovog čela niz obraze. Nije mario za to.

Posrtao je dok je uspeo da stigne do ulice i video kako kopači zlata napadaju salon.

Pucalo je drvo. Jedna boca je proletela kroz prozor i pala na ulicu.

Galama kopača zlata na glavnoj ulici je prestala.

Šejn je ugledao Eliota i Erskina ispred saluna. Prema njihovim namrštenim licima je odmah video da nešto nije dobro.

— Nismo mogli da ih zadržimo, Šejne — reče Eliot. — Polomili su sve što se lomiti moglo i...

Visoki Šejn je ušao s njima u salun.

Kopači su besno bacali na sve strane ono što im je došlo do ruke. Nije ostala skoro nijedna stolica.

Šejn izvadi revolver. Uputio je jednu kuglu u tavanicu.

— Hardi je sada mrtav čovek! — viknu on kad je nastala tišina. — Nema potrebe da njegov salun pretvorite u ruševinu. Uložite vaš novac i pokušajte da salun vodite vi. U tom slučaju nećete morati da plaćate neku preteranu cenu za viski.

Mumlanje kopača zlata je prestalo. Pogledali su jedan u drugoga i bučno raspravljali.

Šejn se probio do stepenica koje su vodile na gornji sprat. Tražio je kancelariju Džozefa Hardija.

Trezor se nalazio nedirnut u uglu. Verovatno se vlasnik saluna odrekao svoga bogatstva i postarao se samo za to da nekako spasi svoju glavu. Ostalo mu nije bilo važno.

Šejn je prišao pisaćem stolu i izvukao jednu fioku. Ništa. Izvukao je i drugu i u njoj našao jedan mali ključ. Probao je i on je bio baš za trezor.

Na vratima se pojaviše Bun i Eliot.

Šejn je otvorio vrata trezora.

Unutra se nalazilo nekoliko papira i nešto dolara. Bilo je jasno da je to malo u odnosu na ono što je Šejn očekivao. Kao gazda Anakonda-bande Hardi bi morao imati daleko veće zalihe u trezoru.

Šejn je pomislio na Belu Hardi. Možda je ona odnela veliku zalihu iz trezora.

Ustao je i prošao pored kopača zlata. Ušao je u hodnik i uputio se u sobu Bele Hardi.

I tu se nalazio jedan trezor. Bio je otvoren i prazan.

Šejn se okrenuo unaokolo i razgledao šta se tu sve nalazi. Otvorio je okrugli poklopac i zviznuo.

Šta to sada treba da znači?

Iza njega su se začuli koraci.

Stavio je pušku ustranu i sagnuo se.

Maska se nalazila tu pred njim.

Pala je magla sa očiju Šejna. On je odmah pomislio na reči Roda Manaka. A nije zaboravio ni poslednje reči koje je izgovorio Melvin Preston.

— „Hardi”...

Izgleda da taj čovek Sedme brigade nije mislio na Džozefa Hardija, već na Belu Hardi!

— Šta bi to trebalo da znači, Šejne? — upita Bun. Uzeo je crnu masku u svoje ruke.

Šejn mu ništa nije odgovorio. Okrenuo se na drugu stranu i izašao iz sobe Bele Hardi.

Galama u salunū je prestala. Kopači zlata su se spremali da krenu u svoje kućice.

Šejn je ćutke prošao pored njih, a zatim se uputio preko oštećenog pločnika na glavnu ulicu.

Stanovnici grada uspeli su da zaustave požar. Zahvaljujući snegu koji je neprestano padao vatra se nije dalje širila. Jedino je u prodavnici ponešto dogorevalo.

Šejn je napregnuo oči da vidi ko su ti jahači koji se približavaju.

Da, to su ipak vojnici!

Sačekao je na ulici dok su jahači zaustavili konje ispred njega.

Lice poručnika Henrija Lamara kao da se pretvorilo u neku ledenu figuru.

Malkolm Mek Dovel koji je jahao pored njega nije izgledao nimalo bolje. Advokat je bacio pogled na srušenu i izgorelu kuću Teksa Tajgerta a zatim je video da je oštećena i spoljna strana saluna.

— Do đavola, šta se ovde dogodilo? — upita on.

XI

Sedeli su u Mek Dovelovoj kancelariji jedan naspram drugog.

U Anakondi je zavladao mir. Samo se iz saluna „Kod obešenog” ponekad čula galama. To su kopači zlata slavili svoju pobedu nad Anakonda-bandom.

Ipak, zaboravili su da im je Teks Tajgert pobegao.

Od Buna je Šejn saznao da je umaklo samo tri jahača. Ostali su pali od olova kopača zlata.

Pošto Bela nije bila među mrtvima, mora da je uspela da pobjegne sa Tajgertom.

Poručnik Lamar je u međuvremenu sa svojim vojnicima odjahao do poseda kopača zlata da smesti saonice sa namirnicama iz Fort Misule.

Vatra u peći je gorela i u sobi je bilo sve toplije. Ipak, Šejn i Mek Dovel nisu skidali svoje debele jakne.

— Kako ste uspeli da nagovorite poručnika da sa vama ponovo dojaše u Anakundu sa svojim momcima? — upita Šejn.

Mek Dovel se osmehnu. Gledao je u Šejново čelo koje je bilo povezano zavojem. Beli zavoj sada više nije bio beo. Bio je crven od krvi.

Šejna više rana nije bolela. Zrno nije polomilo nijednu kost.

— Poslao sam telegram u Virdžinija Siti, Šejne — odgovorio je advokat. — Tamo se u međuvremenu dogodilo nešto interesantno.

Prestao je da govori i gledao u Šejna.

— Da li se radi o Beli Hardi? — upitao je Šejn.

Mek Dovel je razrogačio oči.

— Kako vam je palo tako nešto na pamet?

— Bela Hardi je šef Anakonda-bande — odgovori Šejn.

— Preston nije mislio na Džozefa Hardija kada vam je pomenuo to ime nego na svoju sestru.

Mek Dovel klimnu glavom.

— Nisam mislio da ćete to otkriti, Šejne. Bela Hardi se do nedavno zvala drukčije. Njeno ime je bilo Bela Marfi i u Kansas Sitiju su je znali kao Karbinu Bela. Bila je ozloglašena. Sa jednom bandom glavoseča uputila se u Sent Luis. Tamo su sredili njene drugare i ona je nestala bez traga i glasa. Kao da se nikad nije pojavila tamo. Jednostavno je nestala.

Sejn mahnu glavom.

Sve je bilo onako kako je on i pretpostavio.

Već onda kada ju je prvi put sreo nešto mu je bilo sumnjivo. Njeno ponašanje nije bilo normalno za ženu koju su hteli da siluju trojica nitkova.

Pomislio je na časove koje je proveo sa Belom Hardi u krevetu. Onda je ona bila samo žena. Ništa drugo. Dozvolila mu je sve. Možda je i tada slutila o tome zašto je on došao u Anakundu?

Ime koje je Bela sebi prikačila u Kansas Sitiju govorilo je mnogo.

Karabin Bela!

Znači li to da je ona mogla da komanduje nekom čoveku koji drži u rukama karabin?

Pucnji sa krova su to pokazali. Melvin Preston, šerif Džes Bird i ove noći njen rođeni brat izgubili su živote od metaka potajnog ubice. Samo je Šejn imao sreće da ga smrtonosni hici mimoiđu.

Možda je njega namerno poštedela?

— Šta ćete sada uraditi, Šejne? — upita Mek Dovel. — Sneg još uvek pada. Teško da bi se mogli otkriti tragovi. Tajgert i Bela su sigurno pokušali da se probiju prema jugu. Ako ih vide, sigurno će ih prepoznati. A vi, Šejne, vi ste izvršili svoj zadatak. Rasturili ste tu prokletu Anakonda bandu.

Sejn se namršti.

— Nije stigla osveta za smrt Prestona — reče on. — Isto tako ne i za ubistvo šerifa Birda.

Mek Dovel podiže obrve.

— Znači, vi hoćete da sledite tragove Bele Hardi? — upitao je on.

Šejn je samo klimnuo glavom. Nije rekao ništa. Ali, bio je siguran u kom pravcu su krenuli Tajgert i Bela Hardi. Zadnji deo svoga zadatka hteo je sam lično da izvrši.

Ustao je i stavio kapu na glavu.

— Vratću se kad zora zarudi. Mek Dovele — reče on. — Dovešću sa sobom Belu Hardi.

Nije sačekao šta će advokat kazati. Otvorio je vrata i izašao na ulicu.

Hladan vetar je duvao. Podigao je kragnu svoje jakne. Bilo bi bolje da se sada nalazi pored neke tople peći. Ipak, setio se toga da je Bela Hardi dvaput pokušala da ga upuca.

Bun je čekao ispred saluna. Taj stari kopač zlata hteo je da krene s njim kada je čuo da Šejn polazi u poteru za Tajgertom.

Koračali su jedan pored drugog dok su išli prema štali.

Dok je Šejn sedlao svoga Bakskina, Bun je doneo krzneni kaput i rukavice. S njim je koračao i Eliot. On je nosio par cipela za sneg.

Nisu razgovarali.

Šejn je obukao krzneni kaput i navukao čizme.

Poterao je konja uz glavnu ulicu i ubrzo ga kopači zlata više nisu videli.

Vetar je prestao da duva. Međutim, to ne mora da znači da će vreme da promeni svoju ćud.

Njegov konj je hrabro koračao kroz duboki sneg.

Tragovi saonica su se sada izgubili. Pokrio ih je sneg. Davolski težak zadatak.

Šejn je uhvatio desnom rukom svoju levu stranu gde mu se nalazilo srce. Šta da radi ako su Tajgert, Bela Hardi i treći čovek odjahali u nekom drugom pravcu a ne prema kolibi u Ros Forku?

Možda da se vrati u Grantsdejl?

Međutim, Tajgert nije znao da su Šejn i Eliot otkrili armijska kola i da su robu iz njih saonicama preneli u Anakondu.

Možda su mislili da se sakriju u kolibi i sačekaju neku povoljnu priliku kada će se vratiti u Anakondu.

Šejn se namrštio. Smetao mu je sneg koji ga je zaslepljivao.

Njegov konj je frknuo. Opomenuo ga je da preti neka opasnost.

Šejn se vinuo iz sedla i ubrzo se našao na zemlji.

Skoro istog trenutka prasnu pucanj.

Šejn se bacio ustranu.

Konj, njegov verni drug, propeo se uvis i pao.

Šejn je ležao u snegu i nije ni prstom mrdnuo. Znao je da za svoj život treba da zahvali slučajnosti što ga je konj spasio.

Tamo negde ispred njega mora da je neki čovek čekao u zasedi s namerom da Šejna napuni olovom. Bilo je očigledno da su Tajgert i Bela računali s tim da će neko poći u poteru za njima i da će ih goniti.

Vreme je prolazilo.

Šejn još uvek nije imao hrabrosti da ustane. Repetirao je svoju „vinčesterku”.

Negde je frknuo neki konj.

Šejn je oslušnuo.

Neki jahač zaustavio je svoga konja na dvadesetak jardi ispred njega.

Šejn se trgao. Da li da se maši revolvera?

Ne, nikako! Pa to je bio crnoputi Linkoln.

Crnac je bio treći čovek koji je pobeo sa Tajgertom i Belom Hardi. Linkoln je takođe sigurno prisustvovao kada je Bela oslobođena okova.

Šejn je primetio kako crni čovek stavlja pušku na rame. Očigledno je želeo da cilja sigurno.

Šejnova puška se oglasila prva.

Crnac se povio preko sedla. I njegova puška je opalila. Šejnov konj je bio pogođen u glavu i pao je.

Šejn je znao da ga Linkoln ne mrzi. On je samo izvršavao naređenja Bele Hardi i trebalo je da upuca svakog ko krene u poteru za njima. Sada je bio mrtav čovek. Šejn nije imao vremena ni da ga sahrani.

Krenuo je prema grebenu brda gde ga je u zasedi čekao Linkoln. Popeo se gore. Nadao se da će ugledati kolibu, Ali, ispred njega se isprečilo neko dugačko brdo.

*

Šejn je koračao polako. Dobro je što mu je Eliot nabavio te čizme za sneg inače bez njih ne bi daleko odmakao.

Sve je teže video ispred sebe. Orijentisao se još samo prema pravcu vetra.

Učinilo mu se da je čitavu večnost koračao kroz snežnu belinu. Posrtao je. Zatim je i pao. Učinilo mu se da čuje rzanje nekog konja.

Pred njim se zaista nalazila koliba.

Sačekao je nekoliko trenutaka a zatim ušao u prostoriju. Bila je to štala za konje. Upalio je šibicu i pogledao unakolo. Dva konja. Jedan od njih je bila bela omica Bele Hardi.

*

Šejn je čučnuo pored vrata koja su vodila u kolibu.

Vetar je duvao jako. Ponekad je Šejn čuo neke glasove u kolibi, ali nije mogao da razazna o čemu se govori. Oprezno je podigao svoju sačmaricu. Sada je prišao bliže i mogao je da raspozna glasove.

— Hteo sam da te ubijem kada si se dala tom Sejnu, Bela.

Žena se tiho smejala.

— Nisi bio tako ljut kada sam spavala sa Prestonom — rekla je ona.

— Preston je bio jedan glupi mladić koji je dozvolio da ga ti vučeš za nos — promrmlja Tajgert. — Sa Šejnom je bilo nešto sasvim drugo. Ti si bila luda za njim. Samo mi nije jasno zašto ga sada toliko mrziš?

Nije odgovorila ništa.

Šejn je malo odgurnuo vrata kolibe. Sada je ustao i ispravo se.

Međutim, život ipak piše svoju priču: Istog trenutka čuo se metalni zvuk oroza nekog revolvera. Tajgert se namršti.

— Šta bi to sada trebalo da znači, Bela? — kriknu on. — Sto mu gromova, sama nikada nećeš krenuti na jug! Znaš da mi odavde treba da se izgubimo. Skloni taj revolver! Otkrili su gde se nalaze armijska kola. Čim prestane da duva taj prokleti vetar oni će se pojaviti ovde. Lamar sa svojim vojnicima.

Bela Hardi se osmehnula.

— Morao bi da uzmeš ogledalo i da pogledaš svoje lice, moj dragi — reče ona. — Moraš shvatiti nešto, Tekse. Ja ra-

dim ono što se meni dopada. Nemoj ni pomisliti na to da ti možeš da mi naređuješ šta i kako da radim. Je li ti to jasno?

Šejn je pomislio na to da je krajnje vreme da krene u akciju. Video je kroz rupu da se u ruci Bele Hardi nalazi revolver, ali ako ta đavolska žena ugleda sačmaricu u njegovim rukama, sigurno neće pritisnuti obarač revolvera.

Gurnuo je nogom vrata.

— Pusti revolver da padne na zemlju, Bela! — rekao je on promuklim glasom.

Ona je zakolutala očima i poslušala ono što je Šejn rekao. Ta lepa žena zagledala se u zavoj na Šejnovom čelu. Njene bujne grudi žustro su se pomerale dok je disala. Zamalo da je ubila tog snažnog čoveka u dvorištu saluna.

Tajgert se okrenuo i zaklonio svetlost petrolejske lampe.

— Nemoj ništa pokušavati, Tajgerte! — opomenuo ga je Šejn. — Nećeš se dobro provesti.

Međutim, revolveraš nije mislio tako. Okrenuo se brzo i zavitlao petrolejsku lampu prema Šejnu.

Šejn se sklonio ustranu. Primetio je da je za to vreme Bela Hardi zgrabila revolver.

Tajgert je viknuo i pojurio prema Šejnu.

Bela Hardi je pucala. Kriknula je kada je videla da je upucala Tajgerta.

U kolibi je odjednom bilo svetlo kao na danu. Goreo je ceo jedan zid.

Bela Hardi je plakala. Nije više imala nameru da puca na Šejna. Tajgert je ležao na podu. Bilo je očigledno da je on mrtav.

— Obuci se! — viknuo je Šejn. — Moramo se skloniti odavde inače ćemo izgoreti.

Ona je bacila revolver i obukla se.

Bela je uzela tašnu.

— Ostavi sada to! — frknu Šejn. — Izgorećemo, devojko! Vidiš da će uskoro i plamen zahvatiti tvoju kosu.

Izgurao ju je kroz vrata.

— Imaš li nešto čime ćeš pokriti glavu i nešto za noge? — upita Šejn.

Polako se vraćala sebi.

Vatra se širila. Šejn je video da će i štala uskoro da se zarumeni od plamena.

Drugog izbora nije bilo. Šejn je izveo iz štale Tajgertovog konja, a Bela svoju omicu.

Šejn je jahao napred. Jednog momenta mu se učinilo da je konj Bele Hardi posrnuo.

Međutim, snežna oluja ju je progutala. Više nije mogao da je spasi od onog najgoreg. Jednostavno je nestala u snežnom vrtlogu. Zauvek!

Visoki jahač poterao je konja dalje. Tragično se završila ova njegova avantura. Ali, neko u životu i mora da plati svoje grehove. A Bela Hardi ih je imala mnogo, jako mnogo.

HOGAR STRAŠNI

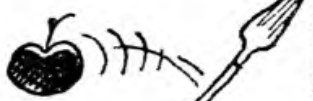
by
DICK BROWNE

BACI TU JABUKU
DA VIDIŠ KAKO ĆU
JE PROBUŠITI!

VAŽI!

9-10
DICK
BROWNE

©King Features Syndicate, Inc., 1977. World rights reserved.

HEJ!
USPEO
SI!

NOVO

EDICIJA SVETSKIH BESTSELERA

DŽEMS BOND

Jan FLEMING

ŽIVI I PUSTI DRUGE
DA UMRU

AGENT 007

FORUM - MARKETPRINT

NA SVIM KIOSCIMA

